1893 — 1973
80 років
Служби Народові

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5237

РІК LXXX. Ч. 172. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 18-го ВЕРЕСНЯ 1973 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, SEPTEMBER 18, 1973 No. 172 VOL. LXXX.

УККА НЕГАЙНО ПОТРЕБУЄ $50,000, ЗАКЛИКАЄ ДО ПОЖЕРТВ; ЕКЗЕКУТИВА УНС ПРИЛУЧУЄТЬСЯ ДО ЗАКЛИКУ УККА

Ню Йорк. — Як уже інформовано, Екзекутива Українського Конгресового Комітету на своїх останніх нарадах в суботу 8-го вересня, вислухавши звітів та прийнявши до відома, що на продовжування акції в обороні нехтованих окупаційним комуно-московським режимом людських прав в Україні та на виконання зобов'язань відносно недалекого Другого Світового Конгресу Вільних Українців потрібно негайно щонайменше 50.000 долярів, рішила проголосити надзвичайну одномісячну кампанію збірки цих фондів. Ця збіркова акція триватиме від 15-го вересня до 15-го жовтня і в цій справі вже пороблено ряд заходів. Збіркову акцію УККА підтримав Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу, який на своїх нарадах в неділю, 16-го вересня, схвалив у цій справі окремий заклик до своїх Відділів і членів. „Свобода" друкуватиме кожночасно повідомлення про перебіг та вислідн цієї акції.

ЗАКЛИК

ГОЛОВНОГО ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ УНС У СПРАВІ ПОЖЕРТВ НА НЕГАЙНІ ПОТРЕБИ УККА

До Всіх Відділі і Членів Українського Народного Союзу:

Із пресових повідомлень відомо, що наша центральна репрезентація, Український Конгресовий Комітет Америки, негайно потребує щонайменше 50,000 долярів, щоб могти виконати свої найбільш пекучі завдання і зобов'язання відносно нашого Українського Народу та нашої Української Громади в Америці. Ці додаткові фонди зокрема потрібні на продовжування започаткованих вже та на виконання запланованих нових акцій відносно оборони людських прав переслідуваних окупаційним комуно-московським режимом наших Братів і Сестер в Україні та на виконання наших зобов'язань відносно недалекого вже Другого Світового Конгресу Вільних Українців, що має стати новим і черговим етапом в нашій праці і в нашому розвитку.

Мавши на увазі ці пекучі і наглі потреби, гаряче закликаємо всі Відділи та всіх Членів Українського Народного Союзу не тільки відгукнутись на ці негайні потреби Українського Конгресового Комітету Америки, але — як це завжди бувало в нашій вже майже 80-літній історії — своїми щедрими пожертвами на ці благородні цілі дати приклад усім нашим співгромадянам.

Уже в найближчих днях всі Відділи УНСоюзу одержать окремі збіркові листи і ми закликаємо та віримо, що вони в найкоротшому часі будуть повернені із довгими списками жертводавців та прикладними пожертвами!

Союзівка, Кергонксон, 16 вересня 1973.

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНС:

Йосип Лисогір — гол. предсідник, *Іван Телюк* — заступник гол. предсідника, *Павло Юзик* — заступник гол. предсідника на Канаду, *Марія Душник* — заступниця гол. предсідника, *Володимир Сохан* — заступник гол. предсідника і рекордовий секретар, *Ярослав Падох* — головний секретар, Уляна Дячук — головний касир.

Почалася 28-ма сесія Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй

Ню Йорк. — На вівторок, 18-го вересня, було визначене відкриття 28-ої сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, яка триватиме приблизно три місяці. Сподіваються, що на сесію прибуде яких 100 міністрів закордонних справ і інших представників урядів. Думають, що головними справами, якими буде займатися ця сесія Генеральної Асамблеї, є ситуація на Влизькому Сході та справа військових частин Об'єднаних Націй, які ще знаходяться в Південній Кореї. Якщо Сенат ЗСА затвердить Генрі Кіссінджера на пост державного секретаря, то 24-го вересня він виступатиме перед Генеральною Асамблеєю.

Демократи сподіваються, що Конгрес схвалить 50 важливих законопроєктів

Вашингтон. Демократичні провідники Конгресу в середу 12-го вересня ц. р., заявили, що Конгрес схвалить яких 50 важливих законопроєктів перед кінцем цієї сесії. Члени Конгресу плянують закінчити сесію в половині, або в кінці жовтня ц. р. Демократичні провідники сен. Майк Менсфілд і конгресман Карл Алберт не подали списку цих 50-ох законопроєктів, але заявили, що найбільша трудноців буде з ухваленням законопроєктів, які стосуються закордонної допомоги та оборонного бюджету. У понеділок, 10-го вересня, в новому „Посланні про Стан Юнії", президент Ніксон попередив Конгрес, що він готовий вжити „вето" проти будь-якого законопроєкту, який мав би на меті зредукувати оборонний бюджет. Президент також перелічив коло 50 законопроєктів, які, на його думку, повинні бути схвалені Конгресом. Деякі політичні коментатори твердять, що заява сен. Мансфілда та конгресмена Алберта має на меті показати американській публіці, що Конгрес сам знає свої обов'язки та що Конгресові не треба пригадок від Президента.

Білий Дім розглядає можливість встановлення податкової надплати

Вашингтон. — У четвер, 13-го вересня, Мелвин Лерд, дорадник Президента у внутрішніх справах, заявив, що Білий Дім розглядає можливість встановлення податкової надплати, правдоподібно 10-відсоткової, яку платили б індивідуальні платники податків і корпорації під час інфляційних стадій економіки. Ці гроші мали б бути повернені після того, як інфляція закінчиться. Лерд також сказав, що Уряд розглядає можливість змін у системі податкових кредитів для бизнесів. Замість теперішнього 7-відсоткового податкового кредиту, що його фірми дістають на рахунок своїх інвестицій в машини та виряд, був би запроваджений змінний кредит від 4 до 15 відсотків, залежно від стану економіки. Лерд зазначив, що Білий Дім усвідомлює, що ці пропозиції не можуть бути схвалені Конгресом ще цього року ,бо Конгрес має розглянути багато інших законопроєктів.

Заповідають нестачу нафтових продуктів в ЗСА

Труднощі на відтинку нафти, спричинені політикою арабських держав, позначаються в ЗСА, які у поважній мірі тепер залежні від імпорту нафти з країн Близького Сходу. Останньо опубліковано студію Конгресу, в якій звертається увагу на загрозу браку опалової оливи в деяких частинах ЗСА упродовж зими 1973/74. В зазначеній студії вимагається від федерального уряду плянованого розподілу нафтових продуктів в такій мірі, щоб забезпечити потрібним і задовільним постачанням всі частини країни. На труднощі з пальним в ЗСА звернув недавно увагу також президент Ніксон, заповідаючи потрібні заходи, щоб не допустити до справжньої кризи в країні на цьому відтинку.

У фірмі Крайслера почався страйк автомобілевих робітників

Детройт. — У п'ятницю, 14-го вересня, розпочався страйк спілки Об'єднаних Автомобілевих Робітників проти фірми Крайслер. Робітнича спілка вийшла на страйк, бо не дійшла до порозуміння з працедавцем в справі нового робітничого контракту. Старий контракт перестав бути актуальним саме в п'ятницю. Робітники вимагали кращих умов праці та вищих платень. Хоч страйк розпочався, то переговори в справі нового контракту продовжуються. Переговори між спілкою Об'єднаних Автомобілевих Робітників та трьома головними продуцентами авт — Дженерал Моторс, Форд і Крайслер — розпочалися майже 9 тижнів тому. Тоді ніхто не сподівався, що дійде до страйку.

ПОНАД 2,000 ГОСТЕЙ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ В ТРАДИЦІЙНОМУ „ДНІ УНСОЮЗУ", ПРИСВЯЧЕНОМУ 80-ЛІТТЮ „СВОБОДИ" ТА 20-ЛІТТЮ СОЮЗІВКИ; ДОННА МАРУНЧАК ОБРАНА НА МІС СОЮЗІВКУ 1974

Союзівка, Кергонксон, Н. Й. (З. С.) — Донна Марунчак, 22-літня учителька і солістка передового українського танцювального ансамблю з Монтреалю, Канада, під хореографічним проводом її батька, маестра Петра Марунчака, була обрана одноголосно три-членним жюрі на „Міс Союзівку 1974" під час традиційного контесту на цій оселі УНСоюзу в суботу, 15-го вересня, 1973 р. Цей контест був кульмінаційною точкою багатогранної програми Дня УНСоюзу, присвяченого цього року відміченню 80-их роковин щоденника „Свобода" та 20-ліття Союзівки.

„Для нашої групи виступати на Союзівці — це вже само собою своєрідна подія року, — заявила русяво-волоса прімадонна танцювальної групи з Монтреалю — а мені повертатись домів з короною Міс Союзівки — це справді особлива почесть". Донна, донька Петра і Віри Марунчаків, є першою українкою з Канади, яка здобула звання „Міс Союзівки" у 18-літній історії контесту, який — і як в минулих роках — притягнув багато гостей на цю оселю УНСоюзу минулої суботи і неділі. Одинадцять молодих українських дівчат зголосилося цього року до контесту, з-поміж яких жюрі в складі: Андрій Кейбіда, батько колишньої Міс Союзівки Андреї Кейбіди, інж. Юрій Савчак з Філядельфії та п-і Надія Матківська, вибрало на першу дружку 19-літню Роксоляну Робак, студентку другого року Нюаркського Стейтового коледжу, доньку Марії і Богдана Робаків з Ірвінґтону, Н. Дж. На другу принцесу жюрі обрало 19-літню Аню Пащак, студентку третього року університету, доньку Софії і Василя Пащаків, рівнож з Ірвінґтону.

Понад 2,000 осіб — гостей Союзівки, що вщерть заповнили простору залю павільйону „Веселки" під час вечірнього концерту, а опісля розлогу терасу під

(Закінчення на стор. 5-ій)

У 80-РІЧЧЯ „СВОБОДИ"

ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ УНС 1973 РОКУ

ДО КІНЦЯ СЕРПНЯ ПРОГОЛОШЕНО	2,556
В ОСТАННІХ ДНЯХ ПРИЄДНАНО	51
РАЗОМ НОВИХ ЧЛЕНІВ	2,607

Від початку вересня надіслали до Головної Канцелярії аплікації нових членів наступні організатори і секретарі Відділів:

Олександра Яворська (В.344) — 6 аплікацій нових членів, Андрій Іванюк (В.106) — 5, Іван Ґулич (В.101) — 3, Анна Ремік (В.238) — 3, Дарія Оріховська (В.353) — 3, інж. Августин Я. Рудник (В.79) — 2, Галина Гаврилюк (В. 170) — 2, Омелян Твардовський (В.214) — 2, Іван Чопко (В. 271) — 2, Олекса Прудивус (В.356) — 2, Марія Круховська (В.373) — 2, Петро Бугрин (В.390) — 2, Микола Перейма (В.448) — 2, та 15 секретарів і організаторів прислали по одній аплікації.

В СССР продовжуються виступи дисидентів на оборону людських прав і свободи

Москва. — Не зважаючи на широко розгорнену двотижневу погромницьку кампанію проти акад. А. Сахарова і письменника А. Солженіцина, як і на каяття й засуд провідних діячів Групи дії на оборону людських прав П. Якіра і В. Красіна, які не тільки покаялися, але й ствердили під час суду над ними, що дисидентський рух в СССР є „видумкою" й „затією" закордонних антисовєтських центрів, згаданий рух і виступи дисидентів проти стосованих репресій й обмежень не припинилися. Повернулий із ув'язнення й заслання десять місяців тому 36-літній Павло Літвінов, внук колишнього совєтського міністра закордонних справ М. Літвінова, виступив разом із іншими совєтським дисидентом, мистецтвознавцем Борисом Шраґіним із відкритою заявою, в якій засуджено стосовані совєтським режимом обмеження громадянських свобід і людських прав у Совєтському Союзі. В заяві, що її поширено самвидавним способом в дисидентських колах і серед закордонних журналістів, автори її стверджують, що ведена режимом безглузда й застаріла пропаганда, могла бути доброю в час „холодної війни", але не в нинішній час, і що вона причиняється тільки до дискредитації Совєтського Союзу у світі. В дальшому автори вимагають, щоб совєтський режим припинив стосування репресивних заходів у відношенні до всіх виявів свобідної думки, бо в час раптового поширення міжнародних зв'язків й інформацій „немає потреби шпигувати громадян, контролювати їхнє листування і телефонічні розмови, проводити суди за закритими дверми, засуджувати громадян на жорстокі вироки, запроторювати здорові особи в доми божевільних і забороняти вібито наклепницьку літературу." Водночас із цим у Москві поширено заяву Групи дії на оборону людських прав, що її провідними діячами були засуджені П. Якір і В. Красін, в якій стверджується, що їх зізнання під час судового процесу про те, що названа група, як і увесь дисидетський рух організовані ззакордону, були фальшиві й вимушені стосованими у відношенні до ув'язнених репресіями й методами слідства, спрямованими на ламання людської особистости і примушування обвинувачених засуджувати не тільки свої власні дії, але й своїх друзів.

Москва перестерігає Захід проти підтримування совєтських дисидентів

Москва. — У надрукованій у „Правді" з 15 вересня ц.р. першій офіційній відповіді на західні протести проти цькування акад. А. Сахарова, А. Солженіцина й інших совєтських дисидентів кремлівський режим виступив з пересторогою, щоб Захід не підтримував дій і виступів маленької „купки інтелектуалістів" і що ніхто не має права „порушувати що совєтський уряд не дозволить". Водночас із цим „Правда" заявилася знову рішуче проти будь-якої вільної виміни інформаціями й ідеями між СССР й капіталістичними країнами, стверджуючи, що совтський уряд не дозволить на ніяку „леґалізацію антисовєтської пропаґанди" внутрі Совєтського Союзу. Виступ „Правди" вважають у політичних колах, як реакцію на західні намагання пов'язати полегшення ідейних контактів між СССР і Заходом з політичними й економічними взаєминами, затіснення яких добивається тепер Москва. Водночас із цим повідомляють, що акад. Сахаров, не зважаючи на всю кампанію проти нього, виступив із новим відкритим закликом, щоб Конґрес ЗСА не ратифікував встановлення упривілейованих торговельних зв'язків із Совєтським Союзом, поки в СССР не будуть скасовані обмеження щодо еміґрації й репресії у відношенні до інакшедумаючих людей. Сахаров висловив сподівання, що Конґрес ЗСА, зокрема ж його комісія шляхів і засобів, поставить справу свободи і людських прав понад тимчасові комерційні і престижеві вимоги.

У Чіле продовжуються збройні сутички; вдова Альєнде підтверджує факт самогубства свого чоловіка

Сантіяґо, Чіле. — Тиждень після державного перевороту, який повалив владу лівого уряду марксистського президента Сальвадора Альєнде, в Чіле продовжуються збройні сутички між прихильниками Альєнде та військовими і поліційними частинами. Військова хунта, яка перебрала владу в цій південноамериканській країні, попередила прихильників С. Альєнде, що озброєні цивільні особи будуть застрелені, якщо будуть схоплені із зброєю в руках. Хунта закликала ліві елементи скласти зброю.

Вдова Сальвадора Альєнде в суботу, 15-го вересня, заявила, що під час державного перевороту її чоловік застрілився револьвером, що його дістав в дарунку від Фіделя Кастра. Деякі прихильники Альєнде твердили, що він не закінчив самогубством, а згинув у бою з військовими частинами, які здобували президентську палату. У неділю, 15-го вересня, п-і Альєнде прилетіла до Мехіко Ситі, де на летовищі її зустрів президент Мехіко Луїз Ечеверрія Альварез і багато прихильників її пок. чоловіка. П-і Альєнде прибула разом з двома дочками та плянує залишитися в Мехіко ,бо одержала від мехіканського уряду право політичного азилю. Третя дочка вже перед тим виїхала до Куби.

У Сантіяґо, Чіле, новий уряд заявив, що однією з причин, яка довела до державного перевороту, було те, що в Чіле перебувало коло 10.000 лівих екстремістів із інших південноамериканських країн, яким президент Альєнде надав був право політичного азилю. Ці екстремісти, за твердженням військової хунти, загрожували безпеці країни. Новий уряд вже усунув із Чіле багато із цих осіб. Крім того наспіли вістки, що військові й поліційні чинники заарештували велику кількість прихильників Сальвадора Альєнта що деяких стратили.

Речник нового уряду повідомив, що хунта не поінформувала Вашинґтону про точні пляни й дату перевороту, бо не хотіла, щоб Америка була в будь-який спосіб замішана в цій справі. Деякі прихильники Альєнде твердять, що ЗСА були причетні до цього перевороту, але Вашинґтон це категорично заперечив.

ВІДБУВСЯ VI КРАЙОВИЙ З'ЇЗД ТУСМ В ЗСА; АСКОЛЬД ЛОЗИНСЬКИЙ ОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ

Піттсбурґ. — Не зважаючи на деякі досить „критичні" моменти, VI Крайовий з'їзд Товариства Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського в ЗСА відбувся за наміченою програмою. З'їзд обрав нову Крайову Управу на 1973/74 рік, яка на зміну діятиме в Ню Йорку (попередня управа мала осідок на заході в Чикаґо - Мілвоки) та схвалив відповідні резолюції. Нову управу очолив студент Аскольд Лозинський, який був одиноким кандидатом з'їзду на голову. Найбільш знаменним для цього з'їзду був факт своєрідної ідеологічної „поляризації" членства ТУСМ, що різко виявилося в дискусіях. Можна б сказати, що ідеологічна поляризація, яка поширилася серед українського студентства в ЗСА і Канаді і чого ми були свідками на конгресі ЦЕСУС та СУСК під кінець серпня ц. р. в Торонті, не оминула й членів ТУСМ, виявляючися в цьому випадку у різній інтерпретації („лівій" і „правій") української націоналістичної ідеології. Все таки ця поляризація в поглядах, хоч й приводила до гострих зударів, не привела до двоподілу організаційного і фактично обмежилася до дискусії, а при виборах нової управи був поданий один список. Всі ці, які не годилися з пропонованою програмою праці кандидата на голову А. Лозинського, обмежилися тільки до того, що віддали свої голоси проти списка, зглядно стримались від голосування.

Сам з'їзд почався в полудневих годинах 15 вересня. По відкритті нарад уступаючим головою Олесем Черінем та молитві, яку провів о. В. Вонці, обрано президію в складі: Олег Сацюк — голова, Я. Ґулькевич — заступник, Марійка Кміт та Ліза Ясевич — секретарі. Заки з'їзд почав свою нормальну працю, він мусів вирішити справу права голосу на зборах з уваги на неясне з'ясування цього питання в статуті. Вирішивши це питання, з'їзд обрав комісії, заслухав привітань, звітів, провів дискусію та уділив абсолюторію уступаючій управі.

З'їзд вітали представники ООЧСУ (проф. І. Вовчук), УККА (В. Мазур, який вітав з'їзд і від УАПомочі), Сеньйорату ТУСМ (д-р М. Соснов ський, Світової Управи ТУСМ (Б. Футала), СУМА (мгр І. Кобаса), Українського Народного Союзу (д-р Б. Футей, який передав одночасно на фонд ТУСМ 200.00 дол. від УНС), ЦЕСУС (А. Чорнодольський), Союз Українок Америки (Стефанія Голуб'як), СУК „Провидіння" (М. Мейнош). З'їзд одержав також цілий ряд письмових привітань, які були подані до відома.

З праці ТУСМ за 1972/73 рік звітували: О. Черінь, Б. Клід, Б. Гошовський, І. Длябога. Письмовий звіт надіслав також академічний дорадник д-р Д. Штогрин, який широко проаналізував позитиви і неґативи праці ТУСМ в минулому році. Звіти розкрили широку картину проробленої роботи, головно на відтинку оборони переслідуваних українських діячів. Про розміри праці уступаючої управи засвідчував її фінансовий звіт, який виказував по стороні прибутків 14,121.24 дол., а по стороні витрат — 13,298.53 дол. Це відзначив у звіті голова Контрольної комісії Богдан Футала, стверджуючи, що „управа ввесь час діяла згідно з постановами статуту, з посвятою і самовідданням", пропонуючи одночасно уділення їй абсолюторії. Над звітами вив'язалася широка дискусія, в якій знайшли свій вияв різні тенденції в Товаристві, головно, коли йдеться про визначення характеру та оцінки йо-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Помер шведський король Ґустав VI Адольф

Стокгольм. — Після довгої недуги у місцевій лікарні помер на 90-році життя шведський король Ґустав VI Адольф, який упродовж останніх 23 роки перебував на шведському престолі. Наслідником його став принц Карло XVI Ґустав. Король Ґустав VI Адольф вступив на престіл 30 жовтня 1950 року, маючи вже 68 років. Належав до незвичайно демократично наставлених володарів. За все своє життя намагався уникати королівських церемоніяльних прийнять, ніколи не носив корони, чи скептра. Найбільше цікавили його наукові досліди в ділянці археологічних наук. Знайшовшися на королівському престолі, він завжди діяв згідно з засадою „обов'язок понад усе" і, не зважаючи на конституційні обмеження, дуже близько стояв до всього того, що плянували і переводили в життя окремі уряди. При різних нагодах він давав вислів своїм поступовим поглядам на відтинку внутрішньої і зовнішньої політики. Між іншим, до його функцій належало відзначування нагородами Нобеля за досягнення в науці, літературі та в праці над забезпеченням миру у світі. За своїм походженням, король Ґустав VI є з родини французького генерала Жана Батіста Вернадотте, якого в 1810 році Наполеон призначив шведським принцом і який від 1818 до 1844 року був шведським королем як Карло XIV Йоган. Король Ґустав VI Адольф посвоячився з королівською родиною Великої Британії, одружившися з правнучкою королеви Вікторії. Його найстарший син і престонаслідник принц Ґустав Адольф загинув у літаковій катастрофі в 1947 р. Коли ж два другі сини одружилися з жінками з некоролівських родин і втратили право до королівського престолу, престонаслідником став його внук Карло Ґустав, який тепер є черговим шведським королем.

Померла Софія Дорошенко, вдова по сл. п. Володимирові Дорошенкові

Філядельфія. — В середу 12 вересня ц. р. тут померла несподівано бл. п. Софія Дорошенко, педагог, довголітня вчителька українських шкіл у Львові, Відні і Філядельфії, вдова по сл. п. Володимирові Дорошенкові, видатному літературознавцеві й бібліографові, довголітньому директорові Бібліотеки ім. Шевченка у Львові Осиротила доньку Володимиру — поетку Міру Гармаш і зятя Романа Василишина — мистця-маляра. Панахида буде відправлена у вівторок 18 вересня в похоронному заведенні Насевича у Філядельфії. Похорон відбудеться в середу 19 вересня ц. р. на українському православному Цвинтарі у Бавнд Бруку, після Служби Божої, що буде відправлена того ж дня о год. 9-ій ранку в церкві Царя Христа у Філядельфії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n. Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Поразка Кремля

Розгортувана широко протягом останніх двох тижнів в совєтській пресі й радіо погромницька кампанія проти провідних дисидентських діячів в СССР — акад. А. Сахарова й письменника А. Солженіцина — припинилася з кінцем минулого тижня раптово, ніби й нічого не було. Започаткована без ніякого сумніву за наказом кремлівського керівництва, тобто ЦК КПСС, зараз же після закінчення суду над П. Якіром і В. Красіним, була вона правдоподібно і припинена цим же керівництвом у висліді гострої реакції не тільки самої світової опінії на Заході, але й рішучих заперечень з боку західніх комуністичних партій, особливо ж між ними — італійської і французької. Згідно з пресовими здогадами закордонних журналістів, „винесено" рішення припинити цю кампанію під час нарад московського Політбюра, що відбувалися в четвер минулого тижня, на яких мало прийти до гострого зудару між прихильниками співіснування із Заходом і речниками „гострого курсу" всередині Совєтського Союзу.

Причини припинення цієї кампанії не тяжко дошукатися. Як це вже часто бувало у взаєминах із совєтським режимом, він знову мусів поступитися перед рішучою реакцією світу. Протестні телеграми й заяви наукових, літературних, журналістичних і гуманітарних організацій світу, в тому числі й американських і західньонімецьких, показали, що каґебівцям із Кремля не так легко розправитися із свобідною думкою в СССР, що її виявами були мужні і безстрашні виступи акад. А. Сахарова й А. Солженіцина на оборону людських прав в СССР із засудженням стосованих там репресій у відношенні до інакшедумаючих людей в Україні, Росії й інших республіках Совєтського Союзу. Протеж, найбільше мусіли вплинути на кремлівських керівників, категоричні виступи провідних членів американського Конґресу, особливо голови Палатної Комісії шляхів і засобів конґресмена Вілбира Міллса проти затверджування запропонованих урядом през. Ніксона поширених й упривілейованих тирговельних взаємин із СССР, який заявив, що не може бути якогось договорення в цій ділянці, не тільки з огляду на обмеження еміґрації з СССР, але й на безперервні поліційні переслідування в цій державі.

Припинення голосної прилюдної кампанії із знеславлюванням провдних дисидентів в очах совєтського населення і з погрозами їх фізичного знищення не визначає ще кінця репресивної політики Кремя у відношенні до інакшедумаючи людей в СССР. Напевно, кремлівський режим і його КГБ докладуть усіх рафінованих усиль, для того, щоб примусити до мовчання і Сахарова, і Солженіцина і багатьох інших дисидентів. Не виключене, що вони пробуватимуть, як це заповів сам Солженіцин, в той чи інший спосіб їх „зліквідувати". Протеж, у боротьбі з демократичним рухом в СССР і походом свобідної думки в совєтському суспільстві цей, може й тимчасовий, відступ Москви треба визначити, як поразку Кремля.

Наступ на українську молодь

Доповідь першого секретаря ЦК ЛКСМ України А. М Гіренка на Х пленумі ЦК ЛКСМ 8 вересня на тему „дальшого поліпшення роботи комсомольських організацій республіки по патріотичному та інтернаціональному вихованню молоді" дає додатковий матеріял, на основі якого можна краще з'ясувати режимну політику, спрямовану на суцільне виелімінування національних почуттів серед української молоді. Очевидно, з цим дуже тісно пов'язується намагання перетворити цю молодь у слухняних виконавців політично-партійної програми та заставити її до активного змагу за здійснювання плянів совєтського політичного керівництва.

Має свою вимову гасло, під яким відбувався пленум і під яким совєтська преса опублікувала матеріяли нарад комсомолу: „виховати патріотів-інтернаціоналістів". Доповідь Гіренка не лишає ніякого сумніву, що йдеться про вирвання української молоді з-під впливу української культури, традиції і про те, щоб все українське в розумінні і почуваннях молоді підмінити „радянським". Більше того. Гіренко у своїй доповіді навіть намагався запевнити слухачів, що „радянський патріотизм і соціялістичний інтернаціоналізм міцно увійшли в наше життя, стали органічною рисою характеру, моральною нормою молодого покоління".

Говорячи про плекання традиційних цінностей, цей же доповідач зводить їх до цінностей совєтського періоду, починаючи з т. зв. жовтневої революції, не рахуючи, очевидно, „кращих зразків" традиції „великого російського народу" з дореволюційного періоду. Виховання молоді має відбуватися — заявив перший секретар ЦК комсомолу — „на традиціях партії і народу", що знаходить свій вислів у т. зв. „всесоюзних походах по місцях слави батьків" зі споруджуванням пам'ятників, обелісків і меморіяльних знаків, музеїв тощо „героям великої вітчизняної війни". Цей „масовий патріотичний рух" має бути ще більш розгорнений і в нього має бути включено якнайбільше число молоді.

Коротко, совєтський режим в Україні докладає всіх зусиль для того, щоб українську молодь перетворити у яничарів системи, які „високо нестимуть прапор радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму, не пошкодують сил у боротьбі за здійснення історичних накреслень XXIУ з'їзду партії". Це, до речі, він намагається досягнути всіми можливими засобами від самого початку встановлення тієї народовбивчої системи. Участь власне молоді в теперішньому дисидентському русі свідчить про цілком протилежні результати.

Кокс думає, що Президент таки передасть магнетофонні записи

Вашингтон. — Спеціяльний прокуратор Арчибольд Кокс сказав Апеляційному судові, що він думає, що президент Ніксон піде за прикладом попередніх Президентів і підчиниться рішенню Найвищого Суду. На думку Кокса, Н а й вищий Суд ЗСА підтримає постанову судді Джона Сіріки, який наказав Президентові передати магнетофонні записи розмов, які є зв'язані з Вотерґейтською аферою. Президент Ніксон відмовився передати ці записи, покликаючися на принцип конфіденційности президентських розмов і на п р и н ц и п „розподілу влади" між окремими частинами федерального уряду. Адвокат Білого Дому Чарльз Райт сказав тому самому Апеляційному судові, що суди не мають повновластей змусити Президента виконати їх рішення. Таким чином, справа з тими записами залишається неясною, хоч президент Ніксон кілька разів заявляв, що підчиниться „дефінітивному рішенню" Найвищого Суду.

В. Лазовінський

ДО СТРУКТУРИ І СТИЛЮ ПРАЦІ СКВУ

Париж. — У зв'язку з наближенням реченця Другого Світового Конґресу Вільних Українців, всяка дискусія, кожна стаття в цій справі є цінні, тим більше, що досі на цю тему появилося в українській пресі відносно мало голосів.

Чи слід уважати, що все цілком ясне і що каденція між двома Конґресами була настільки успішна, що другий СКВУ замаркує тільки етап розвитку? А чи радше треба вважати, що ширший загал розчарований діяльністю СКВУ, відвернувся від нього і зайняв вичікуюче становище? Чи просто ствердити, що все менше проблем хвилюють українську еміґраційну громаду?

Думаю , що сполучення елементів двох останніх припущень є найправдоподібніше, тому можна навіть побоюватися щодо дальшої долі СКВУ.

В дискусії слід привітати статтю д-ра В. Шандора „До другого СКВУ: за державний стиль праці" („Свобода" ч. 136-137 з 21-23 серпня 1973 р.), в якій автор заторкує актуальні питання визвольної політики. Стаття тим цінніша, що в ній вказується як і в яких ділянках СКВУ повинен поставити свою працю.

Одначе виглядає, що ні авторові, ні тим більше нашому суспільству не зовсім ясне одне засадниче питання: морально - правні дії СКВУ в минулому, тим самим і в майбутньому.

Можна не зупинятися довше над фактом, що д-р В. Шандор бачить тільки одну ділянку праці СКВУ — на міжнародному форумі. Безперечно, це одна з найважливіших ділянок, де ще перед створенням СКВУ, з рамени ПАУК, були деякі успіхи на форумі ООН. Не маємо причин не вірити д-рові В. Шандорові про власні успіхи, хоч це подекуди виглядає на зведення порахунків, а то просто чванькуватість. Бож в ім'я об'єктивности слід ствердити, що часи змінилися, що на місце настроїв „холодної війни" в західньому суспільстві настали настрої „мирного співіснування" і все стало куди складнішим.

Можна також перейти до денного порядку над деякими неточностями, які автор висуває як факти. Назву тільки один, добре відомий суспільству. Автор твердить, що „ПАУК разом з КОУГЦУ в Англії та іншими організаціями в Европі (якими? — В. Л.) вже від 1949 р. підготовляли справу Світового Конґресу Українців". В дійсності ж, КОУГЦУ поставився позитивно до скликання СКВУ в останній стадії підготови Конґресу, щойно після відвідин о д-ра Кушніра в Европі.

Таке насвітлення, як і перебільшення власної ролі в минулому знижують вартість згаданої статті. Проте, вона все таки залишається цінною з приводу поставлення під дискусію проблеми, структури і стилю праці СКВУ.

*

СКВУ складається виключно з членів - організацій, отже не має членів - осіб. Такий характер членства визначає також форми і стиль праці цієї установи: СКВУ повинен унапрямлювати й координувати, а не безпосередньо діяти.

Форми дії, засяг і засоби є питаннями, які залишились відкритими на Першому СКВУ. Беручи під увагу дуже поважні трудноці в підготовці і переведенні І СКВУ, цілий ряд питань тоді не стояв на денному порядку і тому не міг знайти розв'язки. Але ці питання залишились актуальними і вимагають розв'язки тепер, в періоді підготови і самого переведення II СКВУ, зокрема питання структури і стилю праці.

СКВУ не можна порівнювати з „державою", тому його методів і стилю праці не можна спирати на взірцях „державного стилю". СКВУ скоше можна порівнювати з Об'єднаними Націями.

Важко осягнути компроміс між цими двома формами, хібащо тільки в конкретних питаннях і за виразною згодою конґресів у формі голосування та досягнення абсолютної більшости голосів уповноважених делеґатів. Це може стосуватись, наприклад, до питання репрезентативности.

Виходимо з заложення, що СКВУ має за завдання унапрямлювати й координувати, а не діяти як самостійний чинник. Великою мірою тому, що він не складається з фізичних членів, а тільки членів - організацій. Ці члени розсіяні по всьому світі, більшість з них підлягають законам і приписам країн, в яких діють. До того ж вони часто мають різні політичні забарвлення і симпатії, мають різний характер і засяг праці, є більше чи менше ексклюзивні. Всі вони входять до СКВУ, тим самим готові координувати свою діяльність, але не зливатися в одну суперорганізацію. Не маючи безпосереднього доступу до членів-осіб, СКВУ повинен діяти виключно за посередництвом своїх членів - організацій. З цього випливає його характер і стиль праці.

Одначе, Президії в минулому цього не дотримувались і старались діяти безпосередньо, про що свідчать численні комунікати в пресі про меморандуми, інтервенції тощо. Така діяльність не входить в компетенції Президій СКВУ, але д-р В. Шандор, наприклад, уважає, що якраз в цій галузі не зроблено досить. Так само не було в компетенції Президії СКВУ висилати, наприклад, свою делеґацію до Тегерану, поминаючи вже недоцільність і зайву витрату грошей. Адже в той час було вже в Тегерані кілька українських делеґацій, до речі членів СКВУ, що проробили деяку роботу й участь делеґації Президії СКВУ була тільки зайвим дублюванням, Я далекий від думки обвинувачувати Президію в надужитті її компетенцій; ці питання не були вирішені на І СКВУ і Президія шукала своїх шляхів. Через те тим важливіше зайняти до цих питань виразне становище на II СКВУ. У випадку Тегерану, Президія радше повинна була узгідняти головні напрямні з тими делеґаціями, про які було відомо, що вони туди вибираються, даючи їм відповідні повновласті щодо репрезентації.

Так само, наприклад, теперішня структура СКВУ не дає йому леґальної бази для безпосереднього з б ирання фінансових фондів на свою діяльність. На лад ООН, ці фонди повинні бути організовані за посередництвом членів - організацій. Це стосується так само і до різних інших ділянок діяльности СКВУ.

Комісії підготовки II СКВУ повинні більше ніж досі присвятити уваги справі бюджету. В н о р мальних умовинах праці докладне обговорення бюджету є одною з найважливіших ділянок всіх конґресів. Після того дати цей бюджет під голосування і тим самим зобов'язати своїх членів. Можна побоюватись, що бюджет, побудований тільки на базі членських вкладок, не дасть можливости розгорнути ширшу діяльність. Тому для доповнення бюджету Фінансовій комісії підготовки Конґресу слід шукати інших засобів для збалянсування бюджету — поза членськими вкладками.

Так само, як у питанні цієї найважливішої ділянки — фінансів, від яких залежить спроможність праці всякої

(Закінчення на стор. 5-ій)

АМЕРИКАНСЬКІ УКРАЇНЦІ ТА 107 ТИСЯЧ НАРОДНОГО ФОНДУ

В числах часопису „Свобода" за 29 і 30 серпня поданий звіт вплат та список жертводавців до Народного Фонду за 1972 рік. До звіту долучений короткий заклик та щира подяка усім тим, які своїми вплатами підтримують працю УККАмерики.

Увесь звіт робить на перший погляд дуже корисне враження, а навіть до деякої міри може радувати серце безкритичного читача.

Коли ж однак ближче розглянути списки платників та висоту їхніх пожертв, то це перше враження (на жаль) чітко міняється. Вас огортає почуття смутку, подекуди і зневіри у вартість нашого національного вироблення. Мимохіть насувається питання: чи справді наша спільнота в Америці ма підставу бути гордою з висліду збірки? Чи ці досягнення є доказом нашого патріотизму та розуміння наших національних потреб? Чи цей звіт оправдує хоч би частинно ті надії, що їх покладають українці на Батьківщині на їхню еміґрацію?

Кількість індивідуальних платників та суми зібраних грошей 50-ма Відділами аж надто мізерні, коли порівняти їх з числом і матковим рівнем українців в Америці. У висліді такого розгляду мусимо ствердити, що ціла збірка не має масового характеру, що це тільки жертвенність порівняльно невеликої групи осіб, які здебільша жертвують теж і на інші потреби. А де ж сотки тисяч американських українців?!

УККАмерики — це установа загально - українська без огляду на релігійні, партійні, професійні і т. п. розбіжності. Тому теж пожертви в користь Народ н о г о Фонду повинні і м у с ять прийняти масовий характер! Ми мусимо вкінці зрозуміти, що усі гарні слова і кличі, не піддержані ділом, а головно матеріяльно, залишаються пустим звуком.

Коли б наш широкий загал захотів віддати тільки рівновартість одного обіду в році, то скажімо сума мільйона долярів була б цілком реальною в касі Народного Фонду.

Я міцно впевнений, що наша спільнота не відмовить скласти свою пожертву — нам однак треба т і л ь к и знайти до неї відповідну дорогу, а не чекати на готове. Тому то пропоную, щоб УККА скликав надзвича й н і збори своїх представників із виключним завданням вислухати їхню думку та у висліді розробити п р а ктичні пляни для посилення збіркової акції. Під розвагу таких (евентуальних) зборів піддаю декілька „суґестій".

1 — Широка організація збірщиків, оплачених процентами за їхній час і труд.

2 — Створення на місцях більших гуртів охочих громадян для проведення збірки по домах у визначених районах.

3 — Телефонні „запросини" до рідних, свояків і приятелів деклярувати пожертви. (Цього роду акція виявилася дуже успішною у жидівських збіркових кампаніях).

4 — Посилена роз'яснювальна дія в пресі, афішах та летючках.

5 — Встановлення збіркових скриньок (пушок) в установах, підприємствах, як теж і по приватних помешканнях.

Такі думки і завваги в ніякому випадку не є подумані як від'ємна критика зусиль УККА. Метою цієї статейки є звернути увагу нашого громадянства на преважливу проблему і потреби Народного Фонду та оскільки можливе започаткувати доброзичливу, оживлену виміну думок в пресі в шуканні доріг для збільшення фондів, що відповідали б нашим великим і пекучим потребам.

Я. В.

ОСТРОВИ НА ПРОДАЖ

(ст). — Кому надоїло жити у великому, галасливому місті, може купити собі острів. Розуміється, хто має досить грошей і зуміє подолати трудноці, зв'язані з відокремленим, потрохи робінзонівським життям.

Згідно з даними департаменту внутрішніх справ, ЗСА і Канада мають який мільйон прибережних островів, не враховуючи островів на ріках, озерах і затоках. В самих ЗСА є 26.325 островів величиною 10 акрів або більше. Сума акрів приватної власности островів виносить 5,100.000, а федеральної власности один мільйон та пів мільйона акрів стейтової власности. Всього є лише сім стейтів без островів 10 або більше акрових, а саме: Вайомінґ, Норт Дакота, Оклагома, Ню Мексико, Невада, Колорадо й Аркензо.

Уряд найрадше продавав би свої острови таким покупцям, які зобов'язалися б зберігати природу та звірню. Департамент внутрішніх справ ЗСА каже: „Не згадуючи, що острови це земля, збережена згідно з федеральною системою рятування природи та звірні, але вони становлять наш найкращий резервуар незіпсованого краю". Департамент внутрішніх справ у своїй книжці „Острови Америки" радить творити державну систему трестів, але є теж прихильний для того, щоб приватні люди чи установи купували острови для збереження їхньої первобутньої краси. Та чи острови були б закуплені для збереження, чи для розбудови або чисто особнстого вдоволення, острови є все добрим вкладом капіталу, заявляє Превюс Інк., нюйоркська фірма, яка має на списку для продажу ще кільканадцять островів. Сюди належить 21-акровий острів Дрепер на висквансинській пущі з французькою назвою Ляк Віє Десерт, в ціні 150.000 долярів, та 500 акровий острів у ціні 3,320.000 долярів, званий Ганс Лолік. Цей останній це четвертої величини острів американських Вірджін Айлендс. Згадана агенція має теж на списку десять островів, знаних під назвою Пелелугу Айлендс, недалеко Папуа, Нова Ґвінея. Агенція пропонує їх для групового продажу за ціну 2 мільйони австралійських долярів (2.5 мільйона американських долярів) для покупця, який зобов'яжеться зберегти первобутню красу островів. Найдешевший острів, поданий у списку агенції в ціні 49.500 долярів, названий там „водою оточена перла", є на озері Мусгед, у стерті Мейн.

Все те, це більші острови поблизу заселених осередків, найбільш привабливі для покупців. Наприклад, 203-акровий острів Пешієнс Айленд біля побережжя Род Айленду, недавно проданий за 500.000 долярів. Цей острів продав був нараґансетський індіянин, Кононікус, губернаторові Джонові Вінтропові й Роджерові Вілліямсові в 1637-му році за „20 фатомів вампуму* і два плащі". Острови Пешієнс Айленд і родайлендський острів Пруденс Айленд, були названі від імен дочок Вілліямса і були частиною їх віна.

Фірма „Прівюс" каже, що дуже важне для покупця, який хоче купити острів, підшукати собі доброго посередника, заки закупить острів. Далі ця агенція розповідає у своїй брошурі про цю „перлу" в стейті Мейн: Власники цього острова, зберігаючи якнайбільше сільську красу острова, зовсім не заінсталювали електрики, телефонів, беруть воду, помповану з озера, варять не на газі, а в кухні, опалюваній дровами. При купівлі острова треба теж пам'ятати про перевіз, доставу води, податки, які дерева, який ґрунт і який причал. Були випадки, що деяким людям, які купили собі острів, навкучило відлюддя. Тому, наприклад, письменник акторкомік Джек Доглес рішився продати свій острів Бирд Лейк Айленд в Онтаріо. Возити сина сніговим автом до школи надоїло йому. „Я гадаю, що острови не є занадто практичні", каже він у своїй книжці „Шаґ, ап енд іт юр сновшус", додаючи: „Я все мрію піти геть кудись". Але зазначає, що „піти геть кудись", не значить втекти від дійсности. „Раз я жив у великій кімнаті над гаражем (недалеко Малібу Біч), вдивлявся в океан і не написав ніколи нічого".

* Вампум, коралі з черепашок, яких індіяни вживали як гроші, і теж для обрядових церемоній і для прикрас. Були два роди черепашок: чорні або темно-багряні й білі. Чорні мали два рази більшу вартість, ніж білі. Пізніше колоністи фальшували білі черепашки з порцеляни для торгівлі з індіянами. Один фатом — морський сяжень , 6 футів або 182 центиметри.

РІЧАРДСОН ПРО ІНСТАЛЯЦІЮ ПІДСЛУХОВИХ АПАРАТІВ

У зв'язку з номінацією Генрі Кіссінджера на пост державного секретаря, генеральний прокуратор Елліот Річардсон заявив Сенатській комісії закордонних справ, яка тепер розглядає справу номінації Кіссінджера, що в майбутньому Уряд далі буде інсталювати підслухові апарати до телефонів окремих осіб, але тільки у випадках, коли існуватиме дуже серйозна загроза для безпеки країни. Під час своїх переслухувань Кіссінджера, Сенатська комісія для закордонних справ виявила, що Кіссінджер був причетний до інсталяції підслухових апаратів до телефонів 17-ох урядовців та журналістів у 1969-му, 1970-му та 1971-му роках.

В. Ласовський

ШТАМПОВАНА ГОЛОСЛОВНІСТЬ

ДО ДРУГОГО СКВУ

(2)

У високо розвинутих суспільствах духова культура є предметом особливої уваги. Не диво. Адже вона, це стрижінь нації, її суть. У високо розвинутих суспільствах духову культуру, її особливості, її незайманість, свобідний розвиток, ріст, охороняють як панцирем національна зовнішня і внутрішня політика, збройні сили, для її живлення відводяться великі економічні засоби. Вона є тією бджоляною маткою, що її огортають особливим піклуванням організов а н і роботящі бджілки.

Таким чином треба говорити про культивовану культуру. Принагідно зауважимо, що у високо розвинутих суспільствах це культивування має додатково на меті зберегти духову незайманість культури від наступу цивілізаційних процесів, що то одночасно з досконаленням життьових вигід, знеформлюють духову культуру, а в дальшому ведуть до морально-етичного звироднювання людини, суспільства.

З тих стверджень робімо висновки потрібні для оцінки становища культури у нашій, кажім кольортно, міжконтинентальній Україні.

Вернімося до самосівного квіття. Це правда, що у нас безліч всяких ансамблів, виставок, вистав, що друкуються книжки, що співаємо, гопакуємо, що вишиваємо і пишемо писанки. Але приглянься зовсім близько до всіх тих явищ, що надувають гордістю груди нашого патріота, які то ми, мовляв культурні, куди не глянь у нас, а все культура та й культура.

Всі ці ансамблі, мистецькі гуртки, виставки, це здебільша ініціятива і повна посвята праця одиниць, самих виконавців, самих мистців, аматорів і професіоналів. Це напружена праця після зарібково відпрацьованих годин, коли палкий патріот блаженно відпочиває за телевізією чи у барі, це вклад власних грошей в улюблене мистецтво, коли палкий патріот вираховує, наскільки поповнилося конто в банку, коли прикупити доні чи синкові новий модель авта бо старий вже надокучив, чи куди б то податися, в яку ще країну Европи, бо вже всюди побувалося... Совість у цих щеневмерленків і душутілоположників спокійна, коли вплатять національний податок до УККА чи КУК, підуть на ту чи іншу академію і принагідно виділять „на Україну" п'ятку, на якусь коляду чи настирливим збірщикам. Вони взразкові громадяни, вони безумовно співучасники, співтворці „нашої культури".

„Наша культура" в переконанні більшости нашого загалу, бувши нашою, повинна активно працювати в користь наших установ: політичних, церковних, молодечих, жіночих і інших. Їй приділяється роля звабника на всякі академії, роля мецената в поповнюванні льотерійних пожертвувань, вона повинна співати, гопакувати, на всі лади експонуватися для пропаганди поміж чужинцями або доходу на „загально-національні цілі".

Давши зі себе все, що їй призначено громадськи м и головачами, культура сходить з громадського поля зору, з круга зацікавлень її долею, бажань споживати її, прагнення відчути в ній щоденну духову страву. Десь там за місяць чи за півроку вона вирине як предмет гнівного обвинувачення проти Москви в знищуванні культури на рідних землях, як предмет розпачу над її занепадом. Адже ж культура це сіль землі, це душа нації, а її бідолашну знищує звірський москвин і т. д., а як же народові страждному без культури жити ... і т. д.

Ось чому так і напрошується порівняння культури міжконтинентальної України зі самосівним квітом. Просто зі самосівними бур'янами, бо чи потурбується громадськість, щоб ці квіти розсаджувати там, де їх потрібно, щоб розсівати їх давши можливості росту на тих теренах де вони могли б найуспішніше запобігти всяканню українства в чужі ґрунти?

Всі наші крайові, центральні чи клітинні організації обов'язково у своєму правлінному складі приміщують культурно-освітню референтуру. Навіщо її там приміщують? Либонь тільки й на те, щоб вона двічі на рік організувала патріотичну академію з нудньощими промовами, а на її периферії примостила якусь-там „мистецьку частину", мало дбаючи про її рівень і не зважаючи, що її вже перед виведенням зв'ялили бездушні фразеологічні трафарети достойних прелеґентів і шановних „відкривачів". Про культивування культури, що в наших особливих умовах мало б бути предметом найбільшої уваги, за таких обставин і мови немає. Звичайно культ. освітній референт не знає гаразд, які то і як працюють мистецькі одиниці на терені його діяльности. А коли вже і знає, то не знає в якій формі виявити своє ділове відношення до цієї чи іншої культуротворчої о д и н иці. Вже і мови немає про те, щоб культ.-освітня референтура зробила якесь зусилля для координації праці декількох таких одиниць, напр. вокальної, інструментальної та танцювальної, щоб шукати в такій координації нових форм, нових засобів творчого вияву. Ці референтури з правила не дбають про те, щоб з допомогою преси познайомити загал про працю і нові творчі надбання тих чи інших збірних чи індивідуальних творчих одиниць. Буває і таке, що культ.-освітні референти крайових центральних установ, принципово відсутні на таких видатних культурних подіях, як відкриття річних виставок образотворчих мистців... Вкінці на виправдання отих референтів. А чи знають вони, що і як їм діяти на їхніх становищах? Чи опрацьовано якмось, бодай в загальному, програму діяльности, що нею навантажуться таких „референтів? Врешті ж кому такі пляни робити, кому авторитетному доручити такі пляни проводити в життя?

(Продовження буде)

Д-р Михайло Снігурович

Пам'яті великого громадянина

В дні 7 лютого 1973 р. жалобна громада Українського Гартфорду відпровадила на місце вічного спочинку великого громадянина цього міста світлої пам'яті Евстахія Гомотюка, який помер, несподівано 3 лютого на 76-му році життя. До гартфордців прилучилися численні українські громадяни із різних, ближчих і дальших місцевостей Східнього Побережжя Америки. В час закінчення похоронних обрядів, на українському цвинтарі в Глястонбері, падав холодний дощ, так неначе сама природа прилучилася до великого жалю, який наліг на серця усіх, що знали цю гарну людину.

св.п. Евстахій Гомотюк

Евстахій Гомотюк, народженець „краси української землі" Поділля, побачив світ 4 січня 1897 року в містечку Гусятині над Збручем. Батько його був поштовим урядником і крім того провадив велике взірцеве господарство. Молодий Стах набув середню освіту у Чорткові і згодом у Тарнополі. Під впливом лагідного підсоння „Теплого Поділля" формувалася його вдача повна любови до краси, добра, мистецтва. Вже від молодих літ виявив неабиякий музичний талант, який присвятив науці гри на скрипці. В тернопільській гімназії була організована оркестра, яку провадив о. катехит тої школи і в цій оркестрі молодий Стах грав „першу скрипку", і то не тільки в дослівному розумінні, але і в загальному, будучи душею цього ансамблю, опановуючи техніку гри на інших інструментах, став таким універсальним, що, як треба було, заступав неприсутнього члена оркестри.

Молодому ученому не судилося завершити науку матурою в тернопільській гімназії. У восьмій гімназійній вояцький дух покликав його в ряди Українських Січових Стрільців, так, що матуру склав дещо пізніше, у воєнний час у Відні. В рядах сотні Вітовського брав участь у здобутті Галича. В 1915 р. попав у московський полон. В полоні працював на лісових роботах і згодом у канцелярії, як книговод. По розвалі російської імперії, опинився в час революції в серці України в Києві, де студіював право на Київському Університеті і вечорами, працював коректором в редакції часопису, який був пов'язаний із ідеями Симона Петлюри. В листопаді 1917 року вступив до Січових Стрільців і брав участь у київських боях у сотні Домарацького. Потім був у кінному відділі Бориса і згодом став командантом кінної розвідки при І-ій батерії І-го гарматного полку СС. Після видужання з тифу служив у кінній сотні 4-ої Золочівської Бригади і наприкінці в 3-ій Залізній Дивізії ген Удовиченка. (Подаю за книгою „Українська Галицька Армія", матеріяли до історії, Том III, стор. 218, Гомотюк Евстахій, хорунжий СС.)

Після закінчення війни повернувся до рідного Гусятина. Важко тоді було дістати працю колишньому українському старшині. Та давній вояк не зневірюється, а кидається у вир громадської праці. Безперервно їздить по довколишніх селах з доповідями на актуальні суспільно-політичні і господарські теми, організує хори, аматорські гуртки, оркестри, якими часто і сам диригує. Прибутки з організованих вистав і концертів ідуть на організування і оплачення українського шкільництва. В тому часі пізнає свою майбутню товаришку життя панну Вільгельміну Кордач, батько якої був агрономом-плянувальником великих парків графа Адама Голуховського. (За проєктами батька пані Вільгельміни був споряджений відомий парк в Шенбруні. Родина Кордачів відома в Чехії. Брат батька п. Вільгельміни був архиєпископом в Празі. Помер у 1938 р.) В 1924 році Евстахій і Вільгельміна одружуються. В тому самому році Евстахій Гомотюк стає на працю в українській кооперації. Цій праці віддає він свій великий талант і своє серце. Скоро проходить усі щаблі вишколу і праці кооператора і стає директором Повітового Союзу Кооператив в Заліщиках.

Згодом перебуває на провідних постах в кооператив. станицях в різних довколишніх містах: в Борщеві, Товстому і в кінці в Чорткові де стає начальним директором Окружного Союзу Кооператив. На цих становищах визначився як добрий економіст і блискучий організатор. Усюди, де поставали трудноці в кооперативній роботі, посилано Гомотюка й усюди допроваджував він повірені йому станиці до взірцевого порядку й ефективного діяння. Та не тільки займався він практичною кооперативною роботою. Безупинно студіює далі, спроваджуючи з Відня підручники Високої Кооперативної Школи, в якій був позаочним студентом. Своїм великим кооперативним знанням і досвідом ділиться з українською громадою, дописуючи до ГКЧ („Господарсько - Кооперативний Часопис") та інших економічно-кооперативних журналів. За великі заслуги для української кооперації Центросоюз відзначує його найвищою відзнакою т. зв. „Золотим Колосом". Відзнаку цю ще і досі зберігає його дружина із великим пієтизмом, підчеркуючи, що таких відзначень Центросоюз дав тільки 6 (шість) за увесь час свого існування.

За важливою кооперативною працею не занедбує громадської роботи. Постійні виїзди на села з промовами, доповідями, організаціями читалень „Просвіти", кружків „Сільського Господаря", кружків „Рідної Школи", пожежно - руханкових товариств „Луги" й інше були його хлібом насущним. Очевидно і далі не занедбує він своєї улюбленої ділянки: хору й оркестри. До самого виїзду з Чорткова, під кінець Другої світової війни був головою Батьківського Гуртка при Чортківській українській гімназії „Рідної Школи". В час „великого ісходу" на коротко зупинився в кооперативних станиць в Сяноку і Криниці. Та невблаганна доля пігнала далі на захід до Відня і згодом до Зальцбургу, в околиці якого дістав працю книговода в Німецькому Союзі Кооператив в Альтгаймі біля Бранав. Коли ту частину Австрії зайняли американські війська, Евстахій Гомотюк віддається до диспозиції Допомогового комітету, щоб працювати для добра українських втікачів. В Альтгаймі був табір полонених, в якому було багато вояків Української Дивізії. Доля їх була незавидна й майбутнє непевне. Евстахій Гомотюк старається нав'язати контакт із ними. Часто в характері дяка відвідує з о. Стебельським цей табір та допомагає полоненим, як і чим може. Та недовго судилося прожити в Австрії. Треба було їхати ще далі на захід. Цим разом аж за океан. На весну 1948 р. родина Гомотюків переїжджає до ЗСА. Перша зупинка була в Ню Гейвені, Конн., та незабаром переїжджають до Гартфорду, де „поселюються на стало".

На новій землі Евстахій Гомотюк і далі із тим самим запалом кидається до суспільної і політичної роботи. В першу чергу йдуть знову таки хори й оркестри а там й інші важливі організації. В Гартфорді Е. Гомотюк стає співзасновником 5-го Відділу ООЧСУ, Відділу Українського Конгресового Комітету та Українського Народного Дому. Для цього останнього пише статут, як теж пізніше опрацьовує статут для Кооперативи СУМА.

Рівночасно — розуміючи, як кооператор, вагу нагромадження капіталу в українських руках, та потребу фінансового забезпечення українських родин, стає на працю в 277 Відділі Українського Народного Союзу, в якому то Відділі був — із малою перервою — понад десять літ секретарем. На цьому пості виказав себе здібним і успішним організатором і вибився на одне із передових місць поміж секретарями УНС, приєднуючи кожного року велику скількість членів. За словами головного секретаря УНС д-ра Ярослава Падоха, приєднав Е. Гомотюк за десять років кругло 500 членів. Був він головою Контрольної комісії Округи Ню Гейвен УНС та членом Управ багатьох українських товариств й організацій міста Гартфорду. Це короткий, далеко неповний, перегляд його трудолюбивого життя. Додати треба, що в час свого перебування в ЗСА написав він спомини із свого життя та переслав їх підполковникові інж. Михайлові Курахові, колишньому комендантові І-ого легко-гарматного полку СС до перегляду. На жаль цей передчасно помер і рукопис споминів Е. Гомотюка затратився. Це, очевидно, велика втрата для усієї української спільноти. Спомини Е. Гомотюка із кооперативної праці в Галичині використав д-р Ілля Витанович при написанні „Історії Українського Кооперативного Руху", яка вийшла як один із томів, праць Історично-Філософічної Секції НТШ, старанням Товариства Української Кооперації (ТУК) в Ню Йорку в 1964 році.

Вітер рідного Поділля, несучи пахощі степового зілля, формував його шляхетну, ніжну, мистецьку душу, а крик неволеного люду спонукав в заранні його молодости ного Поділля, несучи пахощі степового зілля, формував його шляхетну, ніжну, мистецьку душу, а крик неволеного люду спонукав його в заранні його молодости віддати себе на службу своєму народові, спершу зі зброєю в руках в рядах українських військових з'єднань і згодом на суспільно - господарському секторі багатогранного життя нації. Слідами батька пішов його одинокий син Олександер, який хотів теж підняти „Червону Калину" та загинув під Бродами в рядах Української Дивізії. Єдина його доня Ірина, тепер дружина проф. д-ра Зєлика, перейняла мистецькі замилування свого батька, і проявляє їх дуже успішно в іншій ділянці мистецтва, а саме в малярстві.

Нехай ця скромна згадка буде хоч маленькою данною у признанні великих заслуг цієї небуденної людини.

ОДУМ у Чикаґо відзначило 800-ліття міста Полтави

Чикаґо, (О. Ш.) — Два дні цьогорічної Зустрічі ОДМ'у з громадянством пройшли під кличем відзначення 800-ліття заснування одного з найславніших міст України — Полтави.

Не зважаючи на нестерпну спеку в Чикаґо, одумівська молодь з задоволенням провела два дні зустрічі. Тут зустрічалися старі друзі з літніх одумівських таборів і тут же зав'язувалося нове знайомство.

Програма зустрічі складалася із спортових міжфілійних змагань, концерту одумівських мистецьких одиниць і бенкету зі забавою.

Спортові змагання

В суботу 1-го вересня ц.р. після обідньої пори на спортовій площі в Чикаґо відбулися спортові змагання у відбиванці й легкоатлетиці — бігах. У відбиванці брали участь вісім дружин найсильніші з них з Чикаґо й Торонто. У висліді дружина хлопців і дружина дівчат з філії — Чикаґо перемогли.

В легкоатлетичних змаганнях філія з Чикаґо також вела перед .Біги на 60 ярдів, 100 ярдів і 440 ярдів — перше місце осягнули одумівці з Чикаґо. В бігу на одну милю переміг Детройт.

Концерт

В той же самий день о 7-ій год. вечора в авдиторії школи Шопена, відбувся концерт, який розпочався відспіванням одумівського маршу „Ми об'їхали землю навколо'..." Лунали слова ... та Тебе не зрікались ніколи Україно ясна ,як зоря!" Присутніх привітав голова Підготовчого комітету зустріч О. Пошиваник. Г. Грушевська попереджувала ліричним описом кожну точку програми. У концерті брали участь: співоча група дівчат з філії Чикаґо під керівництвом Є. Косогор, співочий гурток у супроводі бандур з філії Детройт під орудою Петра Китастого, співочий гурток та група бандуристів з філії Мінеаполісу під керівництвом В. Вовка, струнний ансамбль з філії Чикаґо під керівництвом В. Войтихова ,одумівський хор у супроводі бандур з філії Чикаґо під керівництвом А. Луппо. Неперевершена своєю майстерністю група танцюристів „Веснянка" з філії Торонто під мистецьким керівництвом Балдецького захоплювала глядачів. Д. Грушецький під акомпаньямент О. Пошиваника на акордіоні, виконав пісню у полтавському стилі „Полтавський соцький".

Не звертаючи на майже нестерпну жару на концерті глядачів було понад тисячу.

Після концерту в домівці ОДУМ'у, яка знаходиться поблизу школи Шопена, відбулася вечірка, де молодь і старші ще весело зі співами розважалися аж геть поза північ.

Богослуження

У неділю 2-го вересня ц. р. перед Службою Божою голова ЦК ОДУМ'у д-р Ю. Криволап, на сходах катедри української православної церкви св. Володимира, за полтавським звичаєм із хлібом і сіллю привітав Владику Константина, Єпископа Української Православної Церкви в ЗСА. Урочисту Службу Божу відправили Єпископ Константин і о. протопресвітер Ф. Білецький настоятель катедри св. Володимира. Передні ряди в церкві були виповнені одумівцями в одностроях, а по обох боках ,перед вівтарем, одумівці й одумівки тримали свої прапори. Після Літургії Владика Константин з о. протопресвітером Ф. Білецьким відправили молебень в наміренні українського народу й одумівської молоді.

Бенкет і забава

Велика й простора заля — Монт Клер Бенкет Гол — вже о 6-ій год. вечора була майже виповнена гостями. А коли, трохи пізніше, на залю ввійшов Єпископ Константин у супроводі ЦК ОДУМ'у д-ра Ю. Криволапа, вже всі місця, яких було біля 400, були зайняті. Бенкет розпочався молитвою, яку перевів Єпископ Константин, а гості спонтанно проспівали „Отче наш..." Майстром церемонії був д-р Ю. Криволап, а слово з нагоди 800-ліття заснування міста Полтави виголосив О. Пошиваник, подавши історію і значення міста Полтави в аспекті історії України. Після офіційної частини почалася забава, на якій зібралося біля 600 осіб, переважно молоді. Музика на залі не втихала, бо грали напереміну дві оркестри, про що подбав Підготовчий комітет зустрічі. Молодь забавлялася аж поза північ, і коли прийшлось процатися, рішила, що знову наступного літа побачиться на одумівських таборах і зустрічі.

ҐОЛДВОТЕР ПІДТРИМУЄ КАНДИДАТУРУ ЕҐНЮ

Сенатор Беррі Ґолдвотер заявив, що віцепрезидент Спіро Еґню має найбільші вигляди здобути номінацію Республіканської партії на пост президента в 1976-му році та що він, тобто Ґолдвотер, підтримує кандидатуру Еґню. Сен. Ґолдвотер заявив, що вістки, за якими Еґню нібито мав одержувати хабарі від інженерних фірм в заміну за контракти, не були доказані в ніякому суді та що ця справа ще навіть не була під розглядом будь-якого суду.

Школа Українознавства в Нюарку-Ірвінгтоні

В школі українознавства в Нюарку - Ірвінгтоні завжди рік шкільний починається і кінчається Службою Божою. Так і було у шкільному році 1972 - 73, під час якого навчалися коло 160 учнів в 12-ти клясах, 8-ох нижчих і 4-ох вищих, під керівництвом і опікою 11-ти вчителів і 2-ох священиків. Навчання релігії українською мовою було складовою частиною навчального процесу, який переводився у більшості після плянів, розроблених Шкільною Радою УККА. Тут треба підкреслити жертвенну працю учительського складу ШУ.

Навчання цілої школи покінчилося 16-го червня 1973 року. Але зокрема святочно закінчували це навчання абсольвенти цієї школи, що по довгих роках праці здали кінцевий (матуральний) іспит українознавства, який включав в себе доказ знання української культури, мови, літератури, історії і географії.

Кінцевий іспит відбувся 2, 18 і 19-го травня; 2-го травня здавали учні письменний, а 18 і 19-го — усний іспити. В іспитову комісію, одобрену Шкільною Радою УККА, входили: проф. В. Стецюк, предсідник; М. Чировський (культура), Л. Коленська (література і мова); С. Боровик (мова); А. Кобринська (географія) і Ю. Кисілевський (історія). Кінцевий (матуральний) іспит з успіхом склали: Наталка Басняк, Марійка Боднаренко, Ірена Дзіман, Зірка Галібей, Роман Гнатів, Марко Букачевський, Олег Ільницький, Оля Кормило, Олег Ковблянський, Христя Клапіщак, Віктор Лапичак, Ірена Мандрусяк, Марко Мандрусяк, Таня Мигаль, Оксана Напора, Любко Олесницький, Роксоляна Пенцак, Ірина Пелех, Роман Пиндус, Зірка Ткач, Марія Феденишин і Андрій Чировський. Всіх матуристів було 22.

Увечері 16-го червня, заходом батьків абсольвентів, відбулося урочисте закінчення навчання матуристів, відзначене роздачою свідоцтв і святочним обідом. І знову 22-ох молодих людей ввійшло в життя з конечним знанням про Україну. Комітет батьків, який улаштував святочний вечір, очолював п. Дзіман.

М. Ч.

„Український День" в Боффало

В неділю 19 серпня 1973 р. (у свято Спаса за старим календарним стилем) Боффалівський Відділ УККА вдруге зреалізував плян влаштовувати кожного року „Український День".

Уже 12-го березня ц. р. випущено перший обіжник, в якому повідомлено громадянство про заплановану імпрезу. І згодом підготовлювано імпрезу під проводом голови Від. УККА, Василя Шарвана, й зразу можна було завважити солідну підгототову при вступі на площу Української Православної Громади при Комо Парку в Чиктоваґа, де відбувався і цьогорічний „Український День": все — як кажеться — було на своєму місці.

Гості почали прибувати вже о 12-ій год. в полудне, хоч офіційна частина імпрези почалася о год. 3:15 по пол. На жаль зливний дощ перервав офіційну частину імпрези і здеорганізував дальший хід імпрези. З офіційної частини „Дня" гості заслухали промову голови УККА Василя Шарвана і побачили танцювальний ансамбль „Дунай" із Сент Кетерінс (в Канаді). Цей ансамбль не раз гостив уже в Боффало з різних нагод, проте його танці, костюми і бравурні постаті юних танцюристок і танцюристів завжди притягають очі глядача.

Дощ не дав змоги гостям послухати запрошеного з Торонто жіночого тріо „Троянди" ані місцевої гуцульської капелі (троїстої музики) під проводом Михайла Мочерняка. Остання мала ще змогу порадувати гостей під час забави, що відбулася того ж вечора в залі Православної Громади — там же при Комо Парку. Крім цієї капелі приграввала також знана на терені Боффало оркестра Михайла Телюка.

Після дощу імпреза продовжувалася в залі і під великим шатром ,де приміщено буфет. Буфет (з українськими й не-українськими стравами) зорганізовано цього року інакше ніж попереднього, а саме: обидва існуючі в Боффало відділи Союзу Українок, Об'єднаня Жінок при ООЧСУ і Батьківський Комітет „Рідної Школи" влаштували свої ресторанчики

У дальшому ході імпрези наступили виграші.

Королевою „Українського Дня" обрано Катрусю Матвіїшин, а її дружками Галю Антонишин (першу дружку), Марійку Костишин (другу дружку) і Юлію Грубяк (третю дружку).

Під час „Українського Дня" була відкрита виставка образотворчого мистецтва — творів місцевих українських малярів, а також народного мистецтва. Крім того молодечі організації Пласт, СУМА і Студентська Громада відкрили кіоски, де можна було купити сувеніри „Українського Дня".

Провід програми „Українського Дня" спочивав у руках секретарки УККА Марти Гаврилюк.

Імпреза притягнула багато людей. Їх було б ще більше, коли б не дощ. Через дощ не прибули запрошені гості американського адміністративного й політичного світу. Наявність своєї лучби з імпрезою виявили вони присланими телеграмами.

М. Лоза

Відкриття домівки Союзу Українок Америки в Ню Йорку

Ню Йорк (Х.Н.). — В неділю 16-го вересня ц.р. відбулося тут святочне відкриття власної домівки СУА, яка міститься в домі Кредитівки „Самопоміч", при численній участі членства СУА з Ню Йорку та сусідніх округ і представників організацій. Голова Окружної Ради Союзу Українок Америки п-і Леся Кіршак, привітавши та представивши гостей, попросила о. д-ра В. Гавліча, пароха церкви св. Юра, до переведення молитви. П-і Христя Навроцька, ведучи програму, попросила до слова Іванну Рожанковську, заст. голови СУА, яка висловила радість, що СУА придбав таке гарне приміщення, в якому Головна Управа буде в міру потреби відбувати свої засідання та яке віддала до вжитку Окружній Раді і Відділам округи Ню Йорку. Голова Об'єднаного Комітету міста Ню Йорку адв. Роман Гуглевич побажав СУА дальших успіхів у праці, яку належно оцінює ціле громадянство. На веселу програму склалися відчитання п-і Х. Навроцькою двох фейлетонів О. Соколик і Б. Будного на тему вживання української мови та відспівання квартетом 82 Відділу коломийок про відділи СУА нюйоркської округи. На закінчення програми п-і Х. Навроцька представила дві гості з далекої Австралії п-і Зою Когут та Ірину Кобзяр-Залеську, які передали привітання від австралійської громади та своєю сатирою про долю розвеселили гостей.

Кіссінджер і справа підслухових апаратів

Вашингтон. — Є всі вигляди, що Генрі Кіссінджер в скорому часі дістане від Сенатської комісії для закордонних справ затвердження на пост державного секретаря, бо Департамент справедливости дозволив двом членам цієї комісії простудіювати всі документи, зв'язані з інсталяцією підслухових апаратів до телефонів 17-ох урядовців та журналістів у 1969-му, 1970-му та 1971-му роках. З інсталяцією тих підслухових апаратів мав бути зв'язаний і Кіссінджер. Кілька днів тому здавалося, що справа затвердження Генрі Кіссінджера на пост державного секретаря може бути відкладена, бо Департамент справедливости не хотів дозволити комісії на доступ до всіх документів, зв'язаних з цією справою, а передав комісії тільки короткий меморандум, який не задовольнив сенаторів.

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ — СПИСОК, Ч. 135

І. Шаркий	А. Галасій	П. Данилів
Е. Волошин	О. Качала	І. і О. Жеруха
С. Тур	С. Галайда	М .Кіт
І. Сінгура	В. Квас	А. Отенбрайт
О. Сінгура	В. Квас	І. Макар
Е. Гойдиш	М. Починок	В. Лобур
Н. Хоманчук	Е. Починок	С. Слюсар
М. Хоманчук	А. Петралія	Е. Гутович
В. Барняк	А. Петралія	М. Бігун
М. Мандибур	Д-р І. Заяць	В. Квасній
О. Мандибур	П. Недвель	С. Журавський
А. Вовк	Д-р І. Галярник	Е. Саноцька
Р. Чавс	Д-р І. Галярник	Л. Кучерська
І. Кіналь	Д-р І. Галярник	Н. Кучерська
Б. Кіналь	Д-р І. Галярник	М. Карсон
Л. Проць	Д-р І. Галярник	А. Амунціято
В. Єреґа	Д-р І. Галярник	С. Буш
П. Стойко	Д-р І. Галярник	М. Пелехатий
Д-р М. Терлецький	Н. Савчук	М. Чорней
	І. Марціцький	Р. Блажецький
П. Гудак	С. Белефльор	П. Пахольчук
К. Савюк	Х. Склепович	П. Левко
Н. Луців	А. Склепович	П. Левко
М. Левицький	А. Рудук	І. Гусар
А. Вагнер	М. Татарин	В. Павлик
Д-р В. Стецюк	А. Холевка	П. Вільшинський
М. Стецюк	В .Холевка	Г. Серба
Д-р Кузьмяк	М. Фаріон	С. Тиняк
М. Роговський	Д-р Д. Фаріон	І. Мікула
В. Сенежак	Н. Бобечко	Р. Расяк
В. Франко	В. Трігос	М. Янкович
М. Бінцаровський	В. Трігос	Б. Доляк
Л. Блонарович	Д-р Ю. Трігос	Р. Доляк
А. Блонарович	С. Стець	В. Даляк
о. М. Любачівський	С. Ярема	В. Доляк
	М. Микитишин	М. Романишин
О. Попович	К. Лучка	О. Білостоцький
А. Штогрин	І. Кравчук	С. Нич
О .Таран	В. Воловодюк	М. Левицький
П. Лавелле	І. Воловодюк	Д. Левицький
Д. Марусевич	Д. Воловодюк	Е. Левицький
В .Пепюк	С. Данилевич	П. Ікалович
Т. Кірчов	С. Данилевич	П. Ікалович
Р. Кірчов	С. Дейшин	В. Палідвор
Б. Ерінакас	Р. Слободян	В. Щебетюк
І. Сєрант	А. Біляк	Д. Лукавий
І. Сєрант	Ф. Лукіянський	М. Хромей
М. Залуцький	І. Подусовський	І. Назар
В. Сосяк	О. Волошинович	В. Назар
М. Олійник	М. Рейнарович	Ю. Пікульчицький
А. Галасій	А. Савчишин	

Сума проголошених чеків .... $ 655.16
Раніше проголошено .... $ 31,891.55

РАЗОМ: .... $ 32,546.71

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

ПРОГОЛОШУЄ ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНУ І ПЕРЕДЮВІЛЕЙНУ ОРГАНІЗАЦІЙНУ КАМПАНІЮ ЗА ДАЛЬШИЙ РІСТ УНСОЮЗУ, УСПІХ ЯКОЇ БУДЕ РІШАЛЬНИМ ДЛЯ ВИБОРУ КОНВЕНЦІЙНИХ ДЕЛЕГАТІВ І ЇХ УЧАСТИ В КОНВЕНЦІЇ В ТРАВНІ 1974-ГО РОКУ ТА ПРИДБАННЯ НАДЗВИЧАЙНИХ НАГОРОД І ВІДЗНАЧЕННЯ СРІБНИМИ И ЗОЛОТИМИ ЮВІЛЕЙНИМИ ВІДЗНАКАМИ.

З цією метою відбудуться

ОКРУЖНІ ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ

наступних Округ:

Дата нарад	Місцевість і місце нарад	Передбачені промовці
П'ЯТНИЦЯ, 21 ВЕРЕСНЯ	**ЧИКАГО** Дім УНСоюзу 845 Норт Вестерн Аве. Початок год. 7:30 веч.	Ярослав Падох Тарас Шпікула Мирон Куропась Анатолій Дорошенко
П'ЯТНИЦЯ, 21 ВЕРЕСНЯ	**ПІТТСБУРҐ** Український Народний Дім 1115 Е. Карсон вул. Савт Сайт Початок год. 7:30 веч.	Йосип Лисогір Андрій Джула
П'ЯТНИЦЯ, 21 ВЕРЕСНЯ	**ДЖЕРЗІ СИТІ** Український Народний Дім при Фліт — Окленд Аве. Початок год. 7:30 веч.	Володимир Сохан Степан Гаврищ
СУБОТА, 22 ВЕРЕСНЯ	**КЛІВЛЕНД** Заля УКЦеркви св. Йосафата 5720 Стейт Ровд, Парма Початок 7-ма веч.	Йосип Лисогір Тарас Шмагала Богдан Футей
СУБОТА, 22 ВЕРЕСНЯ	**ДЕТРОЙТ** Український Народний Дім 4655 Мартин вул. Початок год. 7-ма веч.	Уляна Дячук Евген Репета
СУБОТА, 22 ВЕРЕСНЯ	**НЮАРК** Український Народний Дім 140 Проспект Аве., Ірвінґтон Початок год. 6:00 веч.	Ярослав Падох Степан Гаврищ
СУБОТА, 22 ВЕРЕСНЯ	**ВИЛКС БЕРРІ** Американсько-Український Клюб при 566 Фелов Аве., Бреслав, Па. Початок 6-та год. веч.	Іван Телюк Анна Гарас
СУБОТА, 22 ВЕРЕСНЯ	**ЮТИКА** Укр.-Амер. Національний Клюб 156 Горсегед Бул., Елмайра Гайтс, Н. Й. Початок год. 2-га по пол.	Марія Душник Володимир Запаранюк Василь Оріховський
НЕДІЛЯ, 23 ВЕРЕСНЯ	**БАЛТИМОР** Домівка „Самопомочі" при 239 Савт Бродвей Початок год. 4-та по пол.	Іван Телюк Степан Гаврищ
НЕДІЛЯ, 23 ВЕРЕСНЯ	**МІННЕАПОЛІС** Український Народний Дім 28 — 2-га вул. Початок год. 4-та по пол.	Уляна Дячук Д-р Михайло Данилюк
П'ЯТНИЦЯ, 28 ВЕРЕСНЯ	**БОФФАЛО** Українсько-Американський Клюб 205 Мілітарі Ровд Блек Рак Початок год. 7-ма веч.	Володимир Сохан Василь Оріховський
П'ЯТНИЦЯ, 28 ВЕРЕСНЯ	**ТОРОНТО** Заля Інституту св. Володимира 620 Сподайна Евеню Початок год. 7:30 веч.	Сен. Павло Юзик Василь Дідюк
СУБОТА, 29 ВЕРЕСНЯ	**НІЯҐАРА** Церква св. Духа вул. св. Ольги Гамільтон, Онт. Початок год. 3-тя по пол.	Сен. Павло Юзик Василь Дідюк
СУБОТА, 29 ВЕРЕСНЯ	**ТРОЙ** Український Клюб 402 — 25-та вул., Ватервліт, Н. Й. Початок год. 2-га по пол.	Йосип Лисогір Володимир Запарнюк
СУБОТА, 29 ВЕРЕСНЯ	**АЛЛЕНТАВН** Заля Укр. Православної Церкви 1301 Нюпорт Аве. Нортгамптон, Па. Початок год. 3-тя по пол.	Анна Гарас Степан Гаврищ
СУБОТА, 29 ВЕРЕСНЯ	**БОСТОН** Заля Укр. Католицької Церкви 146 Форест Гіллс вул. Джемейка Плейнс, Масс. Початок год. 5-та по пол.	Ярослав Падох Анна Чопик
СУБОТА, 29 ВЕРЕСНЯ	**РОЧЕСТЕР** Український Народний Дім 831 Джосеф Аве. Початок год. 6-та веч.	Володимир Сохан Василь Оріховський
СУБОТА, 29 ВЕРЕСНЯ	**ПАССЕЙК** Українська Централя 240 Говп Аве. Початок о год. 7-ій веч.	Уляна Дячук
НЕДІЛЯ, 30 ВЕРЕСНЯ	**ФІЛЯДЕЛЬФІЯ** Дім УНСоюзу 5004 Н. Олд Йорк Ровд Початок год. 1:30 по пол.	Уляна Дячук Богдан Гнатюк Іван Скальчук Степан Гаврищ
НЕДІЛЯ, 30 ВЕРЕСНЯ	**ПЕРТ АМБОЙ** Український Народний Дім 760 Стейт вул. Початок год. 2:30 по пол.	Марія Душник
НЕДІЛЯ, 30 ВЕРЕСНЯ	**ВУНСАКЕТ** Народний Дім, Гай і Сентер вул. Сентрал Фолс, Р. Ай. Початок 3-тя год. по пол.	Ярослав Падох Анна Чопик
НЕДІЛЯ, 30 ВЕРЕСНЯ	**ШАМОКІН** Заля Укр. Католицької Церкви 438 Вест Пайн вул. Магоні Ситі Початок 2-га год. по пол.	Йосип Лисогір Анна Гарас
НЕДІЛЯ, 7 ЖОВТНЯ	**НЮ ГЕЙВЕН** Український Народний Дім 961 Вестерфілд Аве. Гартфорд, Конн. Початок год. 3-тя по пол.	Іван Телюк Уляна Дячук Михайло Снігурович
НЕДІЛЯ, 7 ЖОВТНЯ	**МОНТРЕАЛЬ** Авдиторія Роземонт Школи Вул. Бобієн Е. Початок год. 5 по пол. (Після свята 80-річчя „Свободи"	Сен. Павло Юзик Василь Дідюк Дмитро Попадинець

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION

ANNOUNCES ITS PRE-CONVENTION AND PRE-JUBILEE CAMPAIGN TO STIMULATE FURTHER GROWTH OF THE U.N.A. RESULTS OF THIS CAMPAIGN WILL HAVE IMPORTANT BEARING ON THE ELECTION OF DELEGATES TO THE 28TH CONVENTION TO BE HELD IN MAY, 1974 AND ALSO IN AWARDING SPECIAL PRIZES, INCLUDING SILVER AND GOLD JUBILEE PINS.

In connection with this action the following

DISTRICT COMMITTEE MEETINGS

will be held:

Date	City	Speakers
SEPTEMBER 21 (Friday)	**CHICAGO** UNA Civic Center 845 N. Western Avenue 7:30 P.M.	Jaroslaw Padoch Taras Szpikula Myron Kuropas Anatolij Doroshenko
SEPTEMBER 21 (Friday)	**PITTSBURGH** Ukrainian National Home 1115 East Carson St., South Side 7:30 P.M.	Joseph Lesawyer Andrew Jula
SEPTEMBER 21 (Friday)	**JERSEY CITY** Ukrainian National Home 90-96 Fleet St. 7:30 P.M.	Wolodymyr Sochan Stephen Hawrysh
SEPTEMBER 22 (Saturday)	**CLEVELAND** St. Joseph Cafeteria 5720 State Road, Parma 7:00 P.M.	Joseph Lesawyer Taras Szmagala Bohdan Futej
SEPTEMBER 22 (Saturday)	**DETROIT** Ukrainian National Home 4655 Martin Street 7:00 P.M.	Ulana Diachuk Eugene Repeta
SEPTEMBER 22 (Saturday)	**NEWARK** Ukrainian National Home 140 Prospect Ave., Irvington 6:00 P.M.	Jaroslaw Padoch Stephen Hawrysh
SEPTEMBER 22 (Saturday)	**WILKES BARRE** American-Ukrainian Center 566 Fellow Ave., Breslau, Pa. 6:00 P.M.	Iwan Teluk Anna Haras
SEPTEMBER 22 (Saturday)	**UTICA** Ukrainian-American National Club 156 Horsehead St., Elmira Heights, N.Y. 2:00 P.M.	Mary Dushnyck Wolodymyr Zaparaniuk Wasyl Orichowskyj
SEPTEMBER 23 (Sunday)	**BALTIMORE** Selfreliance Home 239 So. Broadway 4.00 P.M.	Iwan Teluk Stephen Hawrysh
SEPTEMBER 23 (Sunday)	**MINNEAPOLIS** Ukrainian National Home 28 2nd Street 4.00 P.M.	Ulana Diachuk Dr. Michael Danyluk
SEPTEMBER 28 (Friday)	**BUFFALO** Ukrainian-American Club 205 Military Road (Black Rock) 7:00 P.M.	Wolodymyr Sochan Wasyl Orichowskyj
SEPTEMBER 28 (Friday)	**TORONTO** St. Wladimir Institute Hall 620 Spadina Avenue 7:30 P.M.	Sen. Paul Yuzyk Wasyl Didiuk
SEPTEMBER 29 (Saturday)	**NIAGARA** Holy Ghost Church St. Olga St., Hamilton, Ont. 3:00 P.M.	Sen. Paul Yuzyk Wasyl Didiuk
SEPTEMBER 29 (Saturday)	**TROY** Ukrainian American Citizens Club 402 — 25th St., Watervliet, N.Y. 2:00 P.M.	Joseph Lesawyer Wolodymyr Zaparaniuk
SEPTEMBER 29 (Saturday)	**ALLENTOWN** Ukrainian Orthodox Church 1301 Newport Ave., Northampton, Pa. 3:00 P.M.	Anna Haras Stephan Hawrysh
SEPTEMBER 29 (Saturday)	**BOSTON** Ukrainian Catholic Church Hall 146 Forest Hills St., Jamaica Plains, Mass. 5:00 P.M.	Jaroslaw Padoch Anna Chopek
SEPTEMBER 29 (Saturday)	**ROCHESTER** Ukrainian National Home 831 Joseph Avenue 6:00 P.M.	Wolodymyr Sochan Wasyl Orichowskyj
SEPTEMBER 29 (Saturday)	**PASSAIC** Ukrainian Center 240 Hope Avenue 7:00 P.M.	Ulana Diachuk
SEPTEMBER 30 (Sunday)	**PHILADELPHIA** UNA Home 5004 N. Old York Road 1:30 P.M.	Ulana Diachuk Bohdan Hnatiuk Iwan Skalchuk Stephan Hawrysh
SEPTEMBER 30 (Sunday)	**PERTH AMBOY** Ukrainian National Home 760 State Street 2:30 P.M.	Mary Dushnyck
SEPTEMBER 30 (Sunday)	**WOONSOCKET** Civic Center, High & Center Sts. Central Falls, R.I. 3:00 P.M.	Jaroslaw Padoch Anna Chopek
SEPTEMBER 30 (Sunday)	**SHAMOKIN** St. Nicholas Ukrainian Cath. Church Hall 438 W. Pine St., Mahoney City, Pa. 2:00 P.M.	Joseph Lesawyer Anna Haras
OCTOBER 7 (Sunday)	**NEW HAVEN** Ukrainian National Home 961 Wetherfield Ave., Hartford, Conn. 3:00 P.M.	Iwan Teluk Ulana Diachuk Michael Snihurowych
OCTOBER 7 (Sunday)	**MONTREAL** Rosemount School Bobienne E. 5:00 P.M.	Sen. Paul Yuzyk Wasyl Didiuk Dmytro Popadynec

ПОНАД 2,000 ГОСТЕЙ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ...

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

зоряним, майже осіннім небом, привітали бурхливими оплесками кожну із трьох проголошених краль, яким букети квітів, відповідні шарфи з написами і корони піднесли члени жюрі та цьогорічна „Міс Союзівка", Христина Товпаш. Під звуки мелодійного вальчика чоловічого квартету „Рушничок" — рівнож з Монтреалю — гол. предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір „впровадив" новообрану „Міс Союзівку" в її одно-річну каденцію, яка збігається із торжественно заплянованими святкуваннями 80-ліття УНСоюзу. Кожний із чоловічих членів Екзекутиви УНСоюзу, які з'їхалися на Союзівку на свої чергові наради, разом з членами гол. Контрольної Комісії, що починає свою однотижневу перевірку майна, діловодства і організаційного стану УНСоюзу, відтанцювали традиційного вальчика з Донною Марунчак і з двома обраними принцесами.

Вибір „Міс Союзівки" і пов'язані з цим церемонії попередила культурно-розвагова програма, головними виконавцями якої були українські артисти з Монтреалю — танцювальний ансамбль Марунчака і вокально-інструментальний ансамбль „Рушничок" — що в парі з переходом звання „Міс Союзівки" до цієї метрополії Квебеку перемінилося у своєрідний канадський „монополь" Дня УНСоюзу на Союзівці. Двадцяти-членна танцювальна група Петра Марунчака, та ансабль „Рушничок", в складі Юрій Штик, Андрій Гарасимович, Андрій Степаняк і Євген Осідач, заповнили концертову програму вечора музикою, танцями і піснями, яку щедро оплескували гості, серед них багато молоді. Конферансьє вела Аня Дидик, відмічуючи в програмі вечора 80-ліття „Свободи" та 20-ліття Союзівки. Численно зібраним гостям Аня Дидик представила всіх членів Гол. Екзекутивного Комітету УНСоюзу, їхніх дружин та, у випадку пань Марії Душник і Уляни Дячук їхніх чоловіків, як рівнож приявних членів редакції „Свободи". Рівнож представлено гостям численних секретарів Відділів УНСоюзу, серед них п-і Квітку Стецюк, секретарку 25-го Відділу УНСоюзу „Свобода" та неголосуючу секретарку жюрі „Міс Союзівки".

Особливо теплими і щедрими оплесками привітали цього вечора гості запопадливого управителя Союзівки Володимира Кваса, для якого цей вечір буде незабутнім: після 29-ох років розлуки, подружжя панства Квасів змогло знову з'єднатися, коли п-і Квас прибула сюди з України після довгих років наполегливих старань, утруднюваних совєтськими властями. Пані Квас й була почесною гостею під час прийняття в суботу вечором, улаштованого в її честь Головним Екзекутивним Комітетом УНСоюзу, оселею якого піклується її невтомний чоловік майже повних 20 років.

Любителі тенісового спорту, з якого славна Союзівка, приглядалися в суботу і неділю турнірові „16 і 8 найкращих", якого організаторами були інж. Юрій Савчак і ред. Зенов Снилик. Переможцями цього турніру вийшли: д-р Зенон Матківський, в групі чоловіків, над З. Снилпком, 4:6, 6:4, 6:4 і Борис Кучинський, в групі сеньйорів, над д-ром Володимиром Гуком, 6:4, 6:1.

ДО СТРУКТУРИ І СТИЛЮ ПРАЦІ СКВУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

організації чи установи, слід застановитися і над іншими галузями діяльности.

Протягом першої каденції СКВУ ми бачили спробу організувати пресову службу. Від цього до створення власного пресового органу тільки один крок. Чи при сучасному стані насичення української еміграційної преси ще один орган потрібний та доцільний? Є поважна кількість пресових органів, є скромна спроба пресової служби („Смолоскип"), чи не краще отже підсилити існуючу пресову службу, користатись з існуючих пресових органів, а натомість намагатись заповнити деякі прогалини, що існують в пресі, наприклад, заініціювати створення мистецького журналу на відповідному рівні, якого в діяспорі бракує.

Слід ствердити, що у видавничій галузі заіснував у нас чималий хаос, бо критерії груповости, а не рентабельности діють у більшості випадків. Ми бачимо, наприклад, що одні і ті самі твори появляються нераз у двох - трьох різних видавництвах. Наскільки це підвищує кошти видання, зайво й говорити. І якщо рентабельність не є координуючим чинником, то слід шукати інших форм координації. І тут СКВУ повинен забрати свій голос. Ще гірше стоять справи в наших чужомовних виданнях. Тут маємо дійсну пустку, хоч усі згідні в тому, що це одна з дуже важливих ділянок. Виринає пекуче питання, чи в цій ситуації СКВУ мав би зайнятися виданням чужомовних органів, а чи радше унапрямлювати, на базі існуючих видавництв, сприяти й допомагати у творенні чужомовних органів у різних країнах світу. Студійні конференції, дискусії й зустрічі фахових корпорацій та їх організування стоять в прерогативах виконного органу СКВУ — Президії, починаючи від найпекучіших проблем: друкованого слова, інформації, чужомовної інформації, пропаганди.

Дошкульно сьогодні відчувається брак координації в суспільно - громадській ділянці. Бачимо, наприклад, різні маніфестації й акції, чи то з приводу візиту Брежнєва в ЗСА, чи інші. Чи на цьому відтинку не бракує координуючого чинника, яким може якраз і мав би стати СКВУ для досягнення масовости таких дій, що є передумовою їх успішности в сьогоднішній день. Для оминання зайвих непорозумінь, для узгіднення справ у кожній галузі діяльности всіх проявів українського суспільно - громадського життя, потрібна координація, узгіднення, домовлення — і це може стати головною ділянкою праці Президії СКВУ.

Президії, що діяли між двома конгресами, діяли безпосередньо, самі проводили певні акції, без значніших успіхів, тому, як це зрештою і робить д-р В. Шандор, можна б їм закинути занедбування деяких ділянок. На недостатню успішність праці Президій склалися, правдоподібно, цілий ряд факторів і треба припускати, що про це довідаємося зі звітів відповідальних за цю працю діячів на ІІ СКВУ. Не місце тут аналізувати інші моменти, ми зупинимось тільки над стилем праці, над повновластями Президій.

Як уже сказано, СКВУ не повинен перебирати на себе працю окремих організацій чи творити дієву надорганізацію, а сприяти підвищуванню рівня дії складових членів СКВУ, збільшити їх активність, скеровуючи головну енергію в напрямі визвольної політики в рямках суспільно - громадського сектора. Слід зложити відповідні дієві комісії, організувати фахово - студійні конференції, спричинюватись до заповнення прогалин і усунення недоліків чи шкідливих проявів в громадському житті. Безумовно, така діяльність є менше видимою, проте наставлена й запланована на довгу мету, вона є гарантією успіхів.

Перший Конгрес Вільних Українців переборов важкі труднощі і відбувся з відомим успіхом. Первісний, головно маніфестаційний успіх призабувся з часом і це сталося у великій мірі з браку цілеспрямованости дії. Президії не мали змоги чи не зуміли уточнити свою ролю й іти наміченим шляхом.

Всі недоговорення й неясности І Конгресу слід тепер уточнити, устійнити форми дії і точно накреслити напрямні, повновласті і стиль праці Президії СКВУ. Тоді можна буде, у випадку невдачі, мати претенсії до виконних органів СКВУ. Аналізуючи ж сьогодні їх недоліки, критикувати й робити їм закиди недоцільно, бо це великою мірою стосується постанов і напрямних, прийнятих на І СКВУ. Всі згадані устійнення слід зробити ще й для того, щоб зберегти СКВУ в первісно подуманій формі, не зводити його до декляративно - маніфестаційного характеру, бо це згодом перемінить його в черговий „establішмент".

Від Редакції:

Поміщуючи порядком дискусії статтю В. Лазовінського з Парижу, вважаємо за потрібне звернути увагу читачів на деякі її неточності. Перш усього треба мати на увазі той факт, що завдання Секретаріяту СКВУ є виразно з'ясовані у статуті СКВУ, схваленому на 1-му Конгресі, чого не взяв до уваги автор, наголошуючи тільки „координуючий аспект" діяльности Секретаріяту СКВУ. Не може бути ніякого сумніву в тому, що Секретаріят СКВУ має право діяти як „самостійний чинник" в межах, передбачених статутом. Коли йдеться про фінанси СКВУ, то головним джерелом їх є вплати складових організацій. В статуті є також стаття, яка каже, що „фінансові прибутки складаються також з добровільних пожертв і дотацій" і ця власне стаття створює „легальну базу" для безпосереднього збирання фондів у формі пожертв на працю СКВУ. Праця Секретаріяту велася системою власне Комісій і Рад і тому пропозиція, щоб Секретаріят щойно організував такі Комісії і Ради, безпредметна. Можна б навіть сказати, що цих Комісій і Рад було надто багато. Автор пише з приводу конференції в Тегерані, що „не було в компетенції Президії СКВУ висилати, наприклад, свою делегацію до Тегерану, поминаючи вже недоцільність і зайву витрату грошей", мовляв, там „в той час були вже... кілька українських делеґацій". В 1968 р. в Тегерані на відзначування 20-річчя Загальної Декляpації Прав Людини, делеґації СКВУ не було. Присутні там представники таких чи інших українських організацій і преси оформилися таки на місці в Тегерані в „українську делеґацію" (але не делеґацію СКВУ) і видали були окремий комунікат з того приводу, який був навіть опублікований в нашій пресі. Міжнародній конференції ОН Президія СКВУ переслала відповідний меморандум і це було все. Тодішній голова Президії Секретаріяту СКВУ о. д-р В. Кушнір був в Тегерані не як президент СКВУ, а як офіційний обсерватор канадського уряду.

Ділимося болючою вісткою з Ріднею, Приятелями і Знайомими, що дня 30-го серпня 1973 року упокоїлася в Бозі, несподівано, під час вакацій в Польщі у Кракові, наша Найдорожча
ДОНЕЧКА, СЕСТРА й БРАТАНКА

МАРІЯ ТЕРЕСА ДЯЧЕНКО

студентка Чикагівського Університету, пластунка й бувша членкиня церковного хору у Клівленді, Огайо.

Горем прибиті:
родичі — ІВАН і ВАНДА
брат — ЮРІЙ
тета — ІРЕНА МРИЩУК з чоловіком БОРИСОМ та дітьми: ОРЕСТОМ з жінкою ГАНУСЕЮ і ЛЮБОМИРОМ

В пам'ять

бл. п. сотника Жигмонта Богдана Олексина

на наші руки зложили на:

Каплицю — пластова площа „Писаний Камінь"

Ігор і Орися Руденські	$10.00
Володимира Полянська	10.00
Іван і Наталія Бачинські	5.00
Разом	$25.00

„Церкву в Потребі"

Інж. Богдан і Анна Сатурські	$20.00
Мгр. Іван і Стефанія Зварунн	10.00
Мец. Михайло і Ореста Топоровичі	10.00
Інж. Юра і Софія Яремкевичі	5.00
Проф. Михайло Ждан	5.00
Д-р Олександер і Дарля Якубовичі	5.00
Інж. Микола і Ліда Голіяни	5.00
Теодозій і Ольга Тарчанини	5.00
Здислав і Анна Флігелі	5.00
Володимир і Ірена Салуки	5.00
Разом	$75.00

Видавництво „Червона Калина"

Інж. Орест Небеш	$50.00
Радник Степан і Володимира Небеш	20.00
Д-р Євген і Ліда Небеш	20.00
Микола і Володимира Казки	20.00
Д-р Роман і Стефанія Барановські	15.00
Ярема Попель	10.00
Тарас Загаєвич	10.00
Інж. Роман Трешньовський	10.00
Радник Степан Гліяревич	10.00
Микола Червецький	10.00
Інж. Володимир і Ірена Пікн	10.00
Зеновія Комарянська	10.00
Гелена Кравців	10.00
Олена Гліяревич	10.00
Інж. Ірена Капгубська	10.00
Мгр. Мирослав і Ірена Іваницкими	10.00
Мгр. Остап і Ярослава Гуки	10.00
Зеновій Єзерський	5.00
Інж. Олег К. Мороз	5.00
Станиця Братства УСС Клівленд	5.00
Разом	$260.00

Усім Шановним Жертводавцям складаємо отсим нашу найщирішу подяку за повищі пожертви, як вияв пам'яті і пошани для нашого Найдорожчого Татка, Дядя і Прадядя та при цій нагоді найближча Родина жертвує на видавництво „Червона Калина":

Роман і Мирослава Грабці	$50.00
Олег і Берніс Богуш	25.00
Роберт і Віра Молле	25.00
Юрій і Віра Грабці	25.00

Донька МИРОСЛАВА ГРАБЕЦЬ з мужем РОМАНОМ і цілою Родиною

ПОДЯКА

Дня 27-го квітня ц. р. відійшов у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО та ДІДУСЬ

сл. п. інж. полковник ІВАН КАЛИНОВИЧ

Горем прибита родина Покійного, цією дорогою, висловлює щиру подяку всім Приятелям, Знайомим та Друзям за вияв співчуття та поміч під час хвороби Покійного, як теж за численну участь в похоронах.

Особливо щиру подяку складаємо о. Д. Бяблові за щиру, жертвенну та постійну духову опіку і моральну підтримку так Хворому, як і цілій нашій родині. Дякуємо і за всі похоронні відправи та прощальне слово. Рівнож щиру й глибоку подяку складаємо д-рові Л. Кузьмакові за фахово-лікарську опіку та за надзвичайне старання облегшити і фізичні і моральні болі Хворого та цілої опечаленої родини.

Складаємо щиру подяку тим Організаціям, яких представники взяли офіційно участь в похоронах:

Укр. Гетьманська Організація — 14-ий Відділ в Нюарку.

ОбВУА — Відділ в Нюарку.

Вільне Козацтво — Станиця в Нюарку.

Щиру подяку висловлюємо п. Прем'єрові Ю. Ревасі за виголошення прощального слова, після Панахиди, від Срібної Землі — Закарпаття, де Покійний проживав довгі роки, вкладаючи чимало праці та труду, а навіть наражуючи своє життя під час віднови Самостійної Закарпатської Республіки.

Дякуємо д-рові І. Карапінці за прощальне слово від Відділу Гетьманців та Відділу ОбВУА — Побратимів по Зброї.

Панові мгр. В. Маньковi особлива подяка за прощальне слово над відкритою могилою та за гарний спомин-статтю поміщену в часописі.

Дякуємо щиро п. Б. Дацківському, Окр. Отаманові Вільного Козацтва, за зорганізовання почесної сторожі біля домовини, під час Заупокійної Св. Літургії, за прощальне слово та останній „салют", біля відкритої могили, що закінчився вояцькою піснею „Видиш брате мій".

Складаємо подяку п. інж. Харчевкові за виголошений спомин, під час тризни, про Покійного як культурно-громадського діяча, активного діяча „Пласту" та учителя місцевої гімназії в таборі переміщених осіб Конберг в Німеччині. Рівнож щиросердечно дякуємо п. сот. Ю. Коновбу за гарний вінець спогадів з часів визвольних змагань та табора інтернованих в Польщі, де разом з Покійним перебували та ділили радість й горе.

Дякуємо щиро приятелеві та побратимові Покійного п. інж. В. Вакуловському за те, що зайнявся некрологами в „Америці" і „Батьківщині", за гарні спомини, поміщені в кількох наших часописах та за щирі слова розради.

Рівнож дякуємо п. д-рові О. Утриськові за спомини поміщений в „Свободі".

Ми щиро вдячні Всім Тим, що взяли участь в похоронах. Тим, що прибули з дальших місцевостей і тутешнім Громадянам. Дякуємо за те, що своєю участю звеличали пам'ять Покійного, а молитвами допомогли Душі Його стати скоріше перед судом Всевишнього до останнього звіту.

Дякуємо Приятелям і Знайомим за переведення збірки, замість квітів, на НТШ — вислід якої був вже поданий в „Свободі".

Дякуємо за численні Служби Божі та квіти. Дякуємо пресі за поміщення спомина. На кінець складаємо подяку похоронному заведенню Литвинів за переведення похорону та за рівні фахові поради.

Дякуємо Всім, що поспішили з поміччю, порадою та щирим словом розради у хвилинах горя та смутку.

Просимо вибачення за можливе пропущення та проочення когось через недогляд.

Хай Бог нагородить сторицею, а від нас щире українське СПАСИБІ!

Дружина МИРОСЛАВА КАЛИНОВИЧ з Родиною

РАДА КОШТІВ ПРОЖИТКУ наказала 4-ом продуцентам автомобілів зменшити на 10 до 30 відсотків заплановані підвишки в цінах на авта з 1974-го року. Рада також повідомила, що в неділю, 9-го вересня, опівночі буде зліквідоване „замороження" цін на волове м'ясо. Початково „замороження" на воловину мало тривати до середи, 12-го вересня ц. р.

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими що 12-го вересня 1973 року відійшла від нас наша МАТИ

СОФІЯ ДОРОШЕНКО

довголітня учителька українських шкіл у Відні, у Львові та Філядельфії, вдова по сл. п. Володимирові Дорошенкові, директорові Бібліотеки Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові.

ПАНАХИДА буде відправлена у вівторок, 18-го вересня, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Насевича на Табор Ровд у Філядельфії, Па.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ почнуться в середу, 19-го вересня ц. р. о год. 8:30 вранці. Похорон відбудеться після Служби Божої в Церкві Царя-Христа, що буде відправлена о год. 9-ій ранку, на Українському Православному Цвинтарі у Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:

дочка ВОЛОДИМИРА з чоловіком РОМАНОМ ВАСИЛИШИНОМ і дальшою родиною

В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

сл. п. інж. ОЛЕКСИ АНТИПОВА

Підполк. Армії УНР

буде відслужена

ПАНАХИДА

в суботу, 22-го вересня 1973 року о 12-ій год. в полудне НА МОГИЛІ ПОКІЙНОГО на Українському Православному Цвинтарі в БАВНД БРУК, Н. Дж.

Дружина КСЕНЯ

В четверту тяжку і сумну, а особливо болючу для нас річницю смерти нашого Дорогого і Незабутнього МУЖА і ТАТА

бл. п. ПАНАСА ПІСКУНА

в неділю, 23-го вересня 1973 року в ЦЕРКВІ СВ. ТРОЙЦІ, 836 Lyons Ave. ІРВІНГТОН, Н. Дж., після Служби Божої відправиться

ПАНАХИДА

ЗА СПОКІЙ ДУШІ СПОЧИЛОГО.

Того ж самого дня по полудні, біля 3-ої години на ЦВИНТАРІ в С. БАВНД БРУКУ, Н. Дж., відправиться

ПАНАХИДА

ЗА СПОКІЙ ЙОГО ДУШІ

Знайомих і Приятелів просимо про молитви за спокій Душі Спочилого.

Дружина АННА і ДІТИ

Замість квітів на свіжу могилу нашого

св. п. інж. РОМАНА БАРАНСЬКОГО

складають 50.00 долярів на Фонд Пласту

д-р Борис і Іда КРИНИЦЬКІ

Замість квітів на могилу

св. п. інж. РОМАНА БАРАНСЬКОГО

віддaного Приятеля нашої родини, складаємо 50.00 дол. на організацію Пласт.

МАРІЯ КУЗІВ
Інж. ЮРІЙ КУЗІВ
ІРЕНА КУЗІВ-МІРРО

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. ГРИГОРІЯ ГУНЧАКА

Батька сеньйорки і члена Пластової Старшини в Нюарку, Н. Дж., Орисі Паславської, складає пожертву в сумі 25.00 долярів на церкву св. Володимира в Глен Спей, Н. Й.

Родині висловлює щирі співчуття

ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ в НЮАРКУ, Н. Дж.

В пам'ять померлого сотника УСС

ЖИГМОНТА БОГДАНА ОЛЕКСИНА і ІВАНА ВАСИЛИКА

жертвуємо 20.00 долярів на Українських Інвалідів.

Родині Померлих, наші щирі і глибокі співчуття.

о. Стефан і Марія ГОРОДЕЦЬКІ

ВІДБУВСЯ VI КРАЙОВИЙ З'ЇЗД ТУСМ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

го діяльности. По дискусії з'їзд схвалив діяльність управи.

Доповідь М. Куропася і панель

Окремою цікавою частиною з'їзду була частина присвячена доповідям і дискусії. Особливий інтерес мала доповідь Мирона Куропася на тему „Розвитку українського з о р ганізованого громадського життя в ЗСА", в якій він насвітлив ідеологічні засади нашого організованого життя від початку поселення аж до Другої світової війни. Крім того відбувся панель на тему „Сучасна Україна — національне питання", у якому взяли участь Марко Бойцун, Андрій Бандера та Ігор Цішкевич. Широка дискусія виявила зацікавлення студентів проблемою, а також їх ознайомлення з проблематикою.

Андрій Бандера обвинувачує

А. Бандера у своєму виступі на панелі поставив питання у цілком інакшій площині, наголошуючи необхідність мати належно впорядковані справи в себе, заки говорити про ефективну допомогу Україні. Він підкреслив нездорові тенденції, які, як казав він, виявилися в ТУСМ, коли старші віком громадяни з-поза ТУСМ з таких чи інших міркувань намагаються „наставляти одну групу молодих проти других", чим спричиняють внутрішні конфлікти. Такий стан небезпечний, бо унеможливлює співпрацю в рямках організації. Нав'язуючи до з'їзду, А. Бандера вказав на те, що це виявилося в тому, що заінтересовані в здобутті впливу на організацію подбали про доставу більшого числа студентів, щоб забезпечити при голосуванні більшість, враховуючи те, що згідно із статутом на з'їзді кожен присутній член ТУСМ має право голосу. Далі це виявилося у намаганні не допустити до вільного обміну думками. „Якже ж — запитував А. Бандера — ми будемо боротися за привернення основних прав людини в Україні, коли ми не хочемо пошанувати цих прав тут у себе"? Своє слово А. Бандера закінчив закликом до повної внутрішньої толеранції і пошанування поглядів всіх членів Товариства, як передумови успішної праці ТУСМ у майбутньому.

Нова управа ТУСМ в ЗСА

На внесок номінаційної комісії з'їзд обрав нову управу в такому складі: А. Лозинський — голова, Б. Гошовський і Б. Потапенко — заступники, І. Твардовська — секретар, О. Русинка — касир, Надя Дякун — пресовий референт, Я. Гулькевич —, Леся Округ та Анна Брездун — члени. До Контрольної комісії увійшли: Рома Лісович, Р. Борщ, Т. Дрозд, а до Товариського суду Анна Мельничук, Р. Зварич, І. Оліяр.

Програму праці управи ТУСМ на 1973/74 з'ясував у своїй опублікованій заяві новообраний голова, наголошуючи студійний аспект праці ТУСМ, а також активну участь по лінії потреб української визвольної боротьби. Він заповів також, що управа змагатиметься за вияснення справ, пов'язаних з українознавчими студіями в Гарварді.

Пам'яті проф. Івана Дощівника

Вістка з далекого Букарешту оце сповістила нас про нову втрату, яку зазнала українська громада поза рідною Батьківщиною. Не стало між живими проф. Івана Дощівника, видатного педагога, письменника й одного з найкращих знавців української мови.

Іван Дощівник прийшов на світ у селі Банилові над Черемошем, на Буковині 4 липня 1886 р., у бідній селянській родині. Як довідуємося з його біографічного нарису „По стипендію", його батьки — Тимофій і Єлена, мали ще трьох дітей, а для прокормлення родини всього 4 морги поля.

Освіту в народній школі здобував І. Дощівник у рідному селі. Учитель Карло Шольц, завваживши великі здібності до науки в молодого хлопця, намовив батьків посилати сина до гімназії у Чернівцях. Важко приходилося батькові утримувати хлопця в Чернівцях, а тому по двох роках науки батько хотів забрати його зі школи. Прийшлося Іванові самому заробляти на своє утримання репетиторством. Всі роки науки в гімназії проходив І. Дощівник із відзначенням, з таким успіхом склав також іспит зрілости в 1906 р. Але Покійного матеріяльні умовини були ввесь цей час дуже важкі. Це бачимо з його нарису „Казка", де про гімназійні часи він каже, що „за тих вісім літ не багато зазнав приємних хвилин".

У 1906 р. записується на Філософічний Відділ Чернівецького університету і студіює германістику, й україністику у проф. Степана Смаль-Стоцького. Студіює, і заробляє на прожиток у редакції „Буковини", як постійний працівник — за редакторства Остапа Луцького. Про це довідуємося з його спогаду „Боротьба за український університет у Львові 1907 р.", де він (як й інші чернівецькі студенти) брав активну участь, включно з арештом.

Вже у той час починає друкувати в „Буковині", „Ділі" та альманаху „На шляху" поезії, фейлетони та короткі літературні сильветки в „Читальні", видаваній т-вом „Руська Бесіда".

Після закінчення студій в 1912 р. отримує посаду вчителя гімназії у Чернівцях, та одружується з Арістеєю Іваницькою. Душевні переживання молодого студента були надхненням до писання ліричних поезій, присвячених коханій дівчині.

У 1912 році переходить на працю в Українській державній гімназії у Вижниці, де вчить української і німецької мови та літератури. У цій гімназії він працює аж до її розв'язання румунським урядом у 1921 р. Тут від 1918 р. я мав щастя бути його учнем аж до розв'язання школи. Про її розв'язання залишився у рукописі спогад „Як умирала школа".

Після розв'язання Вижницької гімназії Дощівника переводять на працю у Старе Королівство, у Констанцу, над Чорним морем; по двох роках переводять у Сілістрію, над Дунаєм. У 1928 р. знову переводять службово в місто Роман, до Теологічного семінаря, а згодом до гімназії у тому ж місті, де він учить німецької мови. На цій посаді, у 1941 р. Дощівник переходить на пенсію. Від „заслання" у Румунію вже не мав можливостей вернути в свої рідні сторони, за якими ввесь час тужив і тугу виливав на папір. Помер у Букарешті 20 березня 1973 р. і був похований там на Євангелицькому цвинтарі.

Іван Дощівник залишив по собі досить поважну письменницьку спадщину, розсипану по різних періодичних виданнях і в недрукованих рукописах. Його поезії і короткі нариси, новелі та спогади почали друкуватися, почавши від 1906 р., у буковинських і галицьких періодиках, переважно фейлетонами, в „Буковині", „Ділі", „Часі", „Самостійній Думці", „Рідній Мові" та інших публікаціях. Більшість його оригінальних творів друкувалися під псевдонімом Іван Підгоренко або Омелян Миколаєнко. Всі переклади румунських авторів позначені правдивим ім'ям перекладача. Його новелі - оповідання та спогади мають переважно автобіографічну закраску.

Твори І. Дощівника друкувалися фейлетонами — в „Буковині": „Розбита скрипочка" (1906); „Перепони"; „Під ялицями". В „Ділі": „Граничний спір"; „Літературні сілуетки". В „Часі": „Боротьба за український університет у Львові 1907 р.", „На викладах у проф. Ст. Смаль-Стоцького", „Казка", „Воєнний іспит", „Винахідник", „Мій добруджанський сусід", „Поворот", „Іванова груша", „Юзько Буцік", „Комісар Чук", „Бабине літо", „Стріча з добруджанськими земляками", „Над Дунаєм", „Самітник", „Без батьківщини", „Вічний мир", „Професор - тиран". У „Часі" і „Неділі — „У Молдові на роботі". У „Робітнику" (Чернівці — „Соціяльні поеми Тараса Шевченка". У „Самостійності" (Чернівці — „Криптонім". У місячнику „Читальня" (видання „Руської Бесіди") появлялися його короткі популярні нариси про Євгена Гребінку, Юрія Федьковича, Володимира Самійленка, Миколу Лисенка та Гайнріха Клайста. В альманаху „На шляху" появилися новела „Молода вдова" та дві ліричні поезії. „Рідна Мова ч. 5, 77, і 8 за 1934 р. — продовженнями — надрукувала статтю І. Дощівника „Румунські слова в українській мові на Буковині".

Дощівник багато перекладав літературних творів видатних румунських письменників, поміщуючи переклади в „Часі", а саме: „Соловейко" і „Віолончело" письменника І. А. Братеску-Войнешті; „Цибух логофета Богуша" і „Руксанда" (остання друкована також у „Неділі") письм. Николая Гане; „Піп Волокита" (також окремою відбиткою) — письм. Йона Славіч-а. У „Самостійній Думці" і „Самостійності" надрукована „Сповідь" Олександра Влагуци. Дощівник перекладав ще таких румунських авторів: Йон Лука Караджіяле, Йон Крянґа та Костаке Негруцці, які остали недрукованими в рукописах перекладача. Н а п р и клад: „Великодній смолоскип" — Караджіяле, „Невідомий поет" — Негруцці та інші. Покійний залишив досить багатий спадок недрукованих оригінальних творів. Згадаємо, для прикладу, деякі з них: „Зрадник", „Спогади про Осипа Маковея", „По стипендію", „як умирала школа", (про розв'язання Вижницької гімназії), Гадючий острів", „Habent sua fata libelli", „Porco dio, Italia piccola". На основі румунських джерел писав Іван Дощівник компілятивні нари с и про Руксандру Хмельницьку, про Івана Підкову та Байду Вишневецького. Іван Дощівник був співавтором великих Українсько-румунського (561 стор.) і Румунсько-українського (878 стор.) словників, що вийшли в Букарешті, 1963 і 1964 рр. — на жаль, тиражем всього 940 примірників кожний.

Іван Дощівник був глибоким знавцем української мови й літератури. Писав прекрасною літературною мовою, ясним, прозорим стилем. Як педагог був лагідної вдачі, й хоч вимогливий, але справедливий в оцінці знання учнів. Він любив й шанував свого професора. Дощівник був одним із невсипущих працівників, які завершували процес національного відродження Буковини. Один із дописувачів до „Професорського Альманаху" писав про Івана Дощівника, як про видатного професора й гарного письменника.

Це тільки бліда й неповна сильветка сл. п. Івана Дощівника, писана далеко від Рідної Землі у відсутності джерел і архівних матеріялів. Дані про появи друкованих праць взяті з архіву Покійного , зладжені його дочкою.

Хай ця наша скромна згадка буде квіткою на могилу нашого дорогого професора й земляка.

І. М. Новосівський

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА ЦАРИК, членка УНС [illegible] в Балтимор, Мд., померла [illegible] липня 1973 р. на [illegible] р. [illegible] Нар. в с. [illegible] пов. Доли[illegible] і стала членкою УНС в 1949 р. Полишила в смутку мужа Дмитра, 3 синів: [illegible], Теодора та Михаїла, 2 доньки: [illegible] і [illegible], внуків і правнуків. Похорон відбувся [illegible] липня ц. р. на Укр. Кат. цвинтарі в Балтимор, Мд.

Вічна Їй Пам'ять!

А. Цаддин, секр.

АННА КОХМАНСЬКА, членка УНС Відд. 308 Б-ва св. Михаїла в Ст. Луїс, Ілл., померла 6 липня 1973 р. на 81 р. ж. Нар. в с. Черниці, пов. Броди і стала членкою УНС в 1924 р. Полишила в смутку 2 внучки. Похорон відбувся 10 липня ц. р. на цвинтарі Мт. Корнель в Беллевіллі, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

П. Івасишин, секр.

МИХАЙЛО Д. ЧАРНЕЦЬКИЙ — член УНС Відд. 293 в Брукліні, Н. Й., помер 24 червня 1973 р. на 58 р. ж. Нар. в Ню Йорку, Н. Й. і став членом УНС в 1949 р. Полишив у смутку дружину Катерину. Похорон відбувся 28 червня ц. р. на Long Island National Cemetery, Farmingdale, N.Y.

Вічна Йому Пам'ять!

Ірена Ткачук, секр.

ВОЗНІЧАК РОМАН — член УНС Відд. 317 Т-ва Запор. Січ в Сиракюзах, Н. Й., помер 2 червня 1973 р. на 89 р. ж. Нар. в с. Бжозув на Лемківщині і став членом УНС в 1923 р. Полишив у смутку 2 синів: Йосифа і Івана, внуків і правнуків. Похорон відбувся 4 червня ц. р. на цвинтарі св. Ів. Хрестителя в Сиракюзах, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ТЕОДОР КРАВЕЦЬ член УНСоюзу Відд. 316 Т-ва УНДім в Рочестері, Н. Й., помер 6 червня 1973 р. на 81 р. ж. Нар. в с. Лучинцях, пов. Рогатин і став членом УНС в 1922 р. Полишив у смутку 2 доньки: Марію і Катерину і внуків. Похорон відбувся 8 червня ц. р. на цвинтарі Holy Sepulchre в Рочестері, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Попович, секр.

ЮРІЙ С. ГРЕШІВ, член УНС Відд. 22 Б-ва Доброї Волі в Чикаго, Ілл., помер 12 липня 1973 р. на 58 р. ж. Нар. в Чикаго, Ілл. і став членом УНС в 1966 р. Полишив у смутку дружину Анну, дочки Джорджінну, Тамару і Мічеллу, сина Степана і 2 сестри: Павлину і Ольгу. Похорон відбувся 16 липня ц. р. на цвинтарі св. Йосафата в Рівер Ґров, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Гелена Олек, секр.

КАТЕРИНА ЛИСКО, членка УНС Відд. 367 Т-ва Запор. Січ в Рочестері, Н. Й., померла 31 липня 1973 р. на 77 р. ж. Нар. в с. Тадані, пов. Камінка Струмілова і стала членкою УНС в 1935 р. Полишила в смутку сина Володимира, брата і сестру, 6 внуків. Похорон відбувся 2 серпня ц. р. на цвинтарі Holy Sepulchre в Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Попович, секр.

МАРІЯ КАЗИМИРЧИК, членка УНС Відд. 473 Т-ва ім. Ю. Головінського в Монтреалі, Канада, померла 3 серпня 1973 р. на 75 р. ж. Нар. в Скалаті, Україна і стала членкою УНС в 1949 р. Полишила в смутку мужа Петра і брата Маріяна. Похорон відбувся 6 серпня ц. р. на цвинтарі Cote des Neiges в Монтреалі, Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

АННА СЛОБОДЯН, членка УНС Відд. 37 С-ва Любов в Елизабет, Н. Дж., померла 16 серпня 1973 р. на 74 р. ж. Нар. в Нортгамптоні, Па. і стала членкою УНС 1922 р. Полишила в смутку мужа Романа, 2 синів: Данила і Гаррі дочку Гелену, 6 внуків і сестру Гелену. Похорон відбувся 20 серпня ц. р. на цвинтарі Еверґрін в Гілсайд, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Анна Гнатюк, секр

АННА ГОЛАК, членка УНС Відд. 152 Т-ва Вільна Україна, померла 2 серпня 1973 р. на 77 р. ж. Нар. в с. Олешко, Україна і стала членкою УНСоюзу в 1939 р. Полишила в смутку мужа Івана, 2 доньки, 2 синів, 2 сестри і 5 внуків. Похорон відбувся 6 серпня ц. р. на цвинтарі Еверґрін в Елизабет, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Ів. Бакум, секр.

ЮЛІЯ ПОТОЧНЯК, членка УНС Відд. 304 в Боффало, Н. Й., померла 2 серпня 1973 р. на 65 р. ж. Стала членкою УНС в 1944 р. Полишила в смутку дочку Гелену, сина Петра і 4 внуків. Похорон відбувся 4 серпня ц. р. на цвинтарі Мт. Олівет в Тонаванда, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Марія Гнатик, секр.

ІВАН ВОЛОШИНСЬКИЙ — член УНС Відд. 220 Б-ва св. ап. Петра і Павла в Чикаго, Ілл., помер 17 червня 1973 р. на 64 р. ж. Став членом УНС 1950 р. Полишив у смутку дружину Шарльоту, доньки: Марію Анну, Вадину. Похорон відбувся 20 червня ц. р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

КАЛИНА ХОМИНЕЦЬ, членка УНС Відд. 228 С-ва св. Анни в Ст. Клер, Па., померла 21 липня 1973 р. на 77-му р. ж. Нар. в Сколе, Україна і стала членкою УНС 1924 р. Полишила в смутку сина Івана, 2 доньки: Марію і Анну. Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Ст. Клер, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Анна Смінська, секр.

АННА ВОЙТОВИЧ, членка УНС Відд. 147 Б-ва св. Михаїла в Аллентавн, Па., померла 12 серпня 1973 р. на 65 р. ж. Нар. в Тейлор, Па. і стала членкою УНС в 1926 р. полишила в смутку 2 братів, 3 сестри. Похорон відбувся 15 серпня ц. р. на св. Марії в Фулертон, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

І. Гуцалюк, секр.

БОГДАН ТУРЧАК, член УНС Відд. 14 Т-ва Чорном. Січ в Нюарку, Н. Дж., помер 14-го серпня 1973 р. на 52 р. ж. Нар. в Курмановичі біля Перемишля і став членом УНС в 1965 р. Полишив у глибокому смутку дружину Любов і синів: Любомира і Олега. Похорон відбувся 25 серпня ц. р. на цвинтарі св. Андрія в Баунд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АННА ВАВРО, членка УНСоюзу Відд. 67 Т-ва Запор. Січ в Ансонії, Конн., померла 19 липня 1973 р. на 85 р. ж. Народ. в с. Лисичинцях, Україна і стала членкою УНСоюзу в 1928 р. Полишила в смутку сина д-ра Нестора, 7 внуків і сестру. Похорон відбувся 21 серпня ц. р. на цвинтарі св. ап. Петра і Павла в Дерби, Конн.

Вічна Їй Пам'ять!

Вол. Пеп'юк, секр.

ІВАН ЯРОСЛАВСЬКИЙ, член УНС Відд. 217 Б-ва св. Йосафата в Рочестері, Н. Й., помер 15 серпня 1973 р. на 75 р. ж. Став членом УНСоюзу в 1953 р. Полишив у смутку дружину Катерину, синів: Михайла, Дмитра та Івана, 2 доньки і 4 внуків. Похорон відбувся 18 серпня ц. р. на цвинтарі Holy Sepulchre, Rochester, N.Y.

Вічна Йому Пам'ять!

Т. Кубарич, секр.

ТАТЯНА ТЕЛЕВЯК, членка УНС Відд. 77 в Йорксвіллі, Огайо, померла 8-го серпня 1973 р. на 87 р. ж. Стала членкою УНС в 1925 р. Полишила в смутку мужа Степана. Похорон відбувся 11 серпня ц. р. на цвинтарі в Йорксвіллі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ТОМА ТЕРЕБЕЦЬКИЙ, член УНС Відд. 14 Т-ва Чорном. Січ в Нюарку, Н. Дж., помер 16 червня 1973 р. на 73 р. ж. Став членом УНС в 1947 р. Полишив у смутку синів: Волтера, Стенлея, доньку Софію і внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Голивуд Мимориял Парк в Юніон, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

М. П. Отрок, секр.

ВАСИЛЬ САЛИЙ, член УНС Відд. 213 Б-ва св. Арх. Михаїла в Байон, Н. Дж., помер 30 квітня 1973 р. на 85 р. ж. Полишив у смутку дружину Марію, сина Честера, дочку Гелену, 3 внуків 3 правнуків. Похорон відбувся 3 травня ц. р. на цвинтарі Memorial Park, Skokie, Ill.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Козак, секр.

МИХАЙЛО КАЛАНДЯК — член УНС Відд. 156 Т-ва ім. Т. Шевченка в Честер, Па., помер 18 липня 1973 р. на 82 р. ж. Став членом УНСоюзу в 1935 р. Похорон відбувся на цвинтарі Siloam, Vineland, N.J.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Новак, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6994. Найомі чує барабани тубільців

У Тарзантавнській клініці...
Ось, Каану... Твоя остання ін'єкція!
Дякую, медсестро Найомі... Я хотів би, щоб всі члени племени Буту були щеплені!
...Ну, Тарзан повинен незабаром повернутися із побачення з твоїм батьком... Може він його переконав...
...Каану, що це?
...Барабанні сигнали!!
Не турбуйся, медсестро Найомі!.. Мабуть якесь плем'я святкує при світлі Місяця...
...Це жертовні барабани племени Буту — я турбуюся!!!